

The
Lost
Saint

Fehér farkas

B R E E D E S P A I N

B R E E D E S P A I N

*The
Lost
Saint*

Fehér farkas

BREE DESPAIN

*The
Lost
Saint*

Fehér farkas

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2011

Mildred Coy Rane emlékére.

*Fogalmam sincs, mennyire érdekeltek a vérfarkasokról
és démonvadászokról szóló, képzelet szülte történeteim,
de mindig mellettem álltál, és büszke voltál rám.*

Minden nap hiányzol.

*Unokád,
BREE*

Rövetkezmény

– TEDD MEG, AMIT KÉR, és akkor talán életben maradhatsz – kiabálta valaki durva hangon a fiú fülébe, majd érezte, hogy vesén ütik. Megtántorodott, és kinyújtott kézzel elnyúlt a betonon.

– Ez próbált meg lelécelni? – kérdezte egy újabb hang az árnyékból. Mélyebb, torokhang volt, idősebb férfira vallott. – Tudod, kölyök, ez nem játszoház. Nem léphetsz meg csak úgy, mert meguntad a játékot.

A fiú köhögni kezdett. A szájából véres nyál csöpögött.

– De én nem... nem akartam... – Megpróbált feltérdelni, de valaki belerúgott, ő pedig újból végignyúlt a földön. Agya vadul pörgött. Eszébe jutott, hogyan került ide.

Ide.

Azt mondták, ez a hely olyan lesz a számára, mint az otthona. A barátainak nevezték magukat. Sőt, a testvérüknek szólították őt.

Csak ennyi kellett. Ez volt minden, amire vágyott.

De ez a hely nem volt az otthona...

– Te most már az enyém vagy – mondta a férfi, és kilépett az árnyékos falmélyedésből. – Éppen ezért elmondod szépen, amit tudni akarok.

Ez a hely börtönné vált számára. És ezek az emberek nem voltak a testvérei.

A férfi, akit a többiek Atyának hívtak, fölé tornyosult, sárga szeme gyilkosan villant meg.

– Válaszolj! – ordította a férfi, miközben cipőjével teljes erőből a fiú gyűrűsujjára taposott, és a sarkát erősen belevájta kinyújtott tenyerébe.

A fiú felüvöltött – de nem a fájdalom miatt, amelyet a széttört gyűrű húsába fűrődő darabkái, majd a keze összeroncsolt csontjairól leszakadó inak okoztak. Azért üvöltött, mert tudta, hogy azért, amit tett, mindenki, akit valaha szeretett, minden, amit maga mögött hagyott, elpusztul.

Első fejezet

Leszakad az ég

CSÜTÖRTÖKESTE, 82. EDZÉS

– Meg tudod tenni, Grace – mondta Daniel levegő után kapkodva. – Te is tudod, hogy képes vagy rá.

– Próbálom! – Remegtek az ujjaim, ahogy ökölbe szorítottam a kezemet.

Az átalakulás folyamatának fájdalma mindig meglepett – akkor is, amikor úgy gondoltam, felkészülten várom. Először mindig egy általános fájdalom vett erőt rajtam, amely mintha az izmaimban koncentrálna volna, aztán a vállam és a lábaim lüktetni kezdtek. A felkarom szinte égett.

– Hajrá, Grace! Nehogy feladd nekem!

– Fogd be! – mondtam, és meglendítettem a karomat.

Daniel felnevetett, és kitérített balra. Az ütésem elszállt mellette.

– Hah! – Előretántorodtam, de Daniel elkapott, még mielőtt elestem volna, és segített megtartani az egyensúlyomat. A fogamat csikorgatva a sarkamra ültem. Ennél fürgébbnek *kellett volna* lennem. – Ne ugrálj már körbe-körbe!

– Az ellenfeled – lihegte Daniel – nem fog csak úgy megállni, hogy megüthesd. – Új támadásra várva maga elé emelte bokszkesztyűit.

– Dehogynem, ha van egy csepp esze. – Előreugrottam, és megpróbálkoztam egy horoggal és egy csapattal, de Daniel a kesztyűvel

hárított. Elfordult, mire a következő ütésem ismét a levegőt találta el.

– Franc! – ráztam meg a fejem. Holdkő nyakláncom megpördült a mellkasomon. Bár ki voltam izzadva, melegnek éreztem, mintha áradt volna belőle a hő.

– Túlságosan sok erőt viszel az ütéseidbe. Tartalékolj! Kis, gyors szúrások. Csak csapj ki a karoddal, és azonnal húzd is vissza!

– Azt próbálok! – Az izmaim egyre jobban fájtak. De nem a fáradtságtól, hanem a bennem szunnyadó erőtől. A „képességeimtől”, ahogy Daniel hívta őket. Mindig ott voltak, éppen csak egy kéznyújtásnyira, amikor csak edzettünk. És ha képes lettem volna átnyúlni értük azon a tűzfalon keresztül, amely köztük és köztem volt, megragadhattam volna és felhasználhattam volna őket. A birtokomba kerültek volna.

Amikor a karomon lévő félhold alakú sebhely fájdalmasan lüktetni kezdett, megremegtem, leeresztettem a karomat, és megpróbáltam lerázni magamról a fájdalmat.

– Emeld fel a kezedet! – szólt rám Daniel. – A legelső szabály: sose légy figyelmetlen! – Finoman meglegyintette a vállamat. Mozdulata játékos volt ugyan, de a sebem miatt érzett fájdalom villámcsapásként futott végig a karomon.

Dühös lettem.

– Látom, felbosszantottalak – mondta Daniel féloldalas mosolylyal az arcán.

– Miből gondolod? – Újabb csapásokat soroztam a kesztyűkre, három szúrást és egy horgot. Éreztem, ahogy az erő – végre – végigfut a testemen, így az utolsó ütés gyorsabbra és keményebbre sikerült, mint vártam. Daniel nem is tudta kivédeni, így öklöm a vállába csapódott.

– Ejha! – Hátrébb ugrott, és megmozgatta a vállát. – Uralkodj rajta, Grace! Ne hagyd, hogy az érzelmeid irányítsanak!

– Akkor miért próbálsz felbosszantani?

Eddig félszeg mosolya kifejezetten gonoszokás jelleget öltött.

– Hogy gyakorold, hogyan tartsd meg a belső egyensúlyt. – Összecsapta a kesztyűit, és intett, hogy támadjak újra.

Éreztem, hogy az erő végigfut rajtam – és végre tudtam irányítani is. Felnevettem, és egyszerre több métert ugrottam hátrafelé.

– Mit szólsz ehhez az egyensúlyhoz? – kérdeztem mosolyogva, és kipördülve olyan gyors rúgást mértem Daniel felém nyújtott kesztyűibe, hogy még én is alig tudtam követni a saját mozdulatomat.

Daniel felnyögött, és hátratántorodott, majd a térde megrogyggyant, kifordult alóla, ő pedig hanyatt esett a földön.

– Jaj, ne! – Utánakaptam, és megragadtam a karját. De elkésstem, így nemcsak őt nem tudtam elkapni, de én is ráestem, amikor elterült a fűben.

Egymás mellé hemperedtünk. Egy pillanatra elkábultam: a becsapódás ereje nemcsak a levegőt szorította ki belőlem, de az erőt is. Daniel az oldalára fordult, és felnyögött. Ettől végre magamhoz tértem.

– Jaj, ne! Ne haragudj! – Felültem. – Nem tudtam. Egyszerre csak előntött az erő, és... Jól vagy?

Daniel felnyögött, majd elnevette magát.

– Nem igazán ilyen egyensúlyra gondoltam. – Elfintorodott, majd lehúzta a kesztyűt, és félredobta.

– Tényleg jól vagy?

– Igen. – Daniel előrehajolt, és megmasszírozta a térdét. Amikor nem egészen tíz hónapja leesett a parókia balkonjáról, csúnyán beütötte, és mivel nem sokkal az esés után törtem meg fölötte a

vérfarkas-átkot, nem volt már meg az az emberfeletti tulajdonsága, hogy meggyógyítsa magát. Bár heteken keresztül mankózott, és fizioterápiás gyakorlatok garmadáját csinálta végig, a térde még mindig nem működött rendesen. – Elgáncsolni a bénát... Mit mondana erre apukád?

– Haha – fintorogtam.

– Komolyra fordítva a szót: jól haladsz. – Újra felnyögött, majd visszafeküdt a fűbe, és a karjait a feje alá tette.

– Nem elég jól.

Majdnem egy egész órányi edzésbe került, hogy a képességeim felbukkanjanak, és akkor is alig fél percig tartottak. Ez volt a fő baj velük. Akkor törtek elő, amikor *nekik* tetszett, én tökéletesen képtelen voltam uralkodni rajtuk. A sebesüléseim ugyan gyorsabban gyógyultak, mint az átlagemberé, de még mindig nem voltam képes úgy használni az erőt, ahogy azt Daniel tette. Nem tudtam meggyógyítani magamat, amikor akartam. Néha ugyan gyorsabb voltam, vagy ügyesebb, mintha a testem saját életet élne – például most, amikor megrúgtam Danielt –, de általában nem tudtam befolyásolni, *mikor* történjen. Miután Daniel gyógytornásza engedélyt adott arra, hogy újra aktívan mozogjon, heti három alkalommal együtt edzettünk – már ha nem voltam éppen szobafogságra ítélve. Ilyenkor futottunk, parkouroztunk vagy bokszoltunk, mint ma este, és gyakoroltuk, hogyan halljak és lássak el nagy távolságokra. És bár most már érzékelhetően gyorsabb és erősebb voltam, mint néhány hónappal ezelőtt, egyre inkább úgy éreztem, bármennyire is akarom, sosem leszek képes úgy használni az erőmet, ahogy szeretném – inkább mintha ő használt volna engem.

Daniel felsóhajtott, és az égre mutatott.

– Úgy néz ki, épp időben fejeztük be. Megjöttek a meteorok.

Amikor felnéztem, egy hullócsillag éppen fényes csíkot húzott fölöttünk a tiszta, sötét égre.

– Tényleg. Majdnem elfeledkeztem róla.

Daniel és én úgy terveztük, hogy a mai edzés után figyelemmel kísérjük a meteorhullást. Azt kellett megszámolnunk, hogy harminc perc alatt hány meteort látunk – a suliban ezzel a természet-tudományos projekttel plusz pontokat lehetett szerezni.

Tudtam, hogy Danielt rosszul érintette, amikor Conway előjáró nem engedte tavaly, hogy levizsgázzon, de az évek folyamán, amikor az átok töltötte be minden gondolatát, túl sokat hiányzott. Ami azonban engem illet – én örültem, hogy még nem ment el fősulira. A nyári iskola, a pluszpontok és néhány plusz vizsga után pedig *együtt* fogunk végezni jövő tavasszal.

– Leoltom a lámpát – mondtam, miután letekertem a kezemről a bandázst. Miközben Maryanne Duke régi háza felé indultam, megmozgattam elgémberedett ujjaimat. Lepakcsoltam a kültéri lámpát, amit az edzés idejére hagytunk égve, megfogtam a kapucnis pulcsimat, majd újra kiléptem a pázsitra. A pulcsi úgy borult rám, mint egy takaró. Mélyen belélegeztem az őszi levegőt, majd leültem a hideg fűbe Daniel mellé.

– Hat – mondtam egy kis idő elteltével.

Daniel mormogott valamit beleegyezésként.

– Hé! Azt láttad? – mutattam a fejem fölé, amikor egy különösen fényes csillag vágatott át az égen, majd kilobbant.

– Igen – felelte Daniel halkán. – Csodálatos.

Ránéztem. Az oldalán feküdt, és engem nézett.

– Nem is néztél oda – ugrattam.

– De igen. – Daniel egy újabb féloldalas mosolyt villantott rám. – Láttam, ahogy a szemedben tükröződött. – Felém nyúlt, és ujjával végigsimított az arcomon. – Az egyik legcsodálatosabb dolog volt, amit valaha láttam. – Majd egyik ujját az állam alá csúsztatta, és az arcomat az övéhez húzta.

Elfordítottam a tekintetem a sötétbarna szempárról, és az edzéshez viselt, vékony futópólója alól eltűnő izmokat kezdtem bámulni. Aztán tekintetem a kócos hajra vándorolt, amelyet a nyári nap aranyszőkére szívott – a fekete festék utolsó nyoma is eltűnt belőle. Aztán az arcát néztem, majd végül mosolyra húzódó szájának vonalát. Most egyáltalán nem volt benne semmi csúfondáros: ezt a mosolyt azokra az alkalmakra tartogatta, amikor igazán boldog volt – mint például most.

Az edzéstől kimelegedett, és éreztem, ahogy a mellettem fekvő testből szinte áramlik felém a hő. Mintha minden felé vonzott volna. Mintha minden azt akarta volna, hogy töröljem el a köztünk lévő távolságot. Újra a szemébe néztem. Úgy tűnt, örökké el tudnék veszni benne.

Az ilyen pillanatok alkalmával alig tudtam elhinni, hogy még mindig itt van.

Hogy még mindig él.

Hogy még mindig az *enyém*.

Egyszer már láttam meghalni. A karomban tartottam, és hallgattam, ahogy lassan megáll a szíve.

Ez azon az éjszakán történt, amikor Jude, a bátyám, megadta magát a vérfarkas-átoknak – és csupán napokkal azelőtt, hogy mindössze egy rövid levélkét hátrahagyva az ebédlőasztalon, kísértált a hóviharba, és eltűnt. Ugyanezen az éjszakán Jude megfertőzött engem ezzel az erővel, amely most incselkedett velem.

Azon az éjszakán kis híján elveszítettem mindent.

– Ott egy másik – hajolt előre Daniel, és egy pusztit lehelt a szemem sarkára, majd ajkával végigsimított az arcomon. Érintésének finomságától az egész testemen bizsergő érzés futott végig.

Daniel ajka a számhoz ért. Először csak finoman végigsimította, majd óvatosan az enyémhez nyomta az ajkát, kinyitotta a száját, és csókolni kezdett.

Fájó lábbal húztam közelebb magamhoz – végre eltűnt közülünk a távolság. Nem érdekelt, hogy Maryanne Duke régi házának hátsó udvarában ülünk, és az sem, hogy hulló meteorokat kellett volna számolnunk. Semmi nem létezett, csak az érintése. Senki más nem létezett a hullócsillagok alatt, csak én, Daniel és a fűtakaró alattunk.

Daniel megrezdült, aztán kissé felemelte a fejét.

– Valami rezeg – suttogta szinte a számba.

– Tessék? – kérdeztem, és megcsókoltam.

Elhúzódott.

– Azt hiszem, a telefonod.

Most már én is éreztem a rezgést: a mobilom volt az a pulcsim zsebében.

– És akkor? – Játékosan megragadtam a pólóját, és közelebb húztam magamhoz. – Majd küldenek SMS-t.

– Lehet, hogy anyukád az – mondta Daniel. – Még csak most kaptalak vissza. Nem akarlak újra két hétre elveszíteni.

– A fenébe!

Daniel elvigyorodott. Mindig mulatságosnak találta, ha káromkodtam. De igaza volt – mármint anyuval kapcsolatban. Amióta Jude elment, két üzemmódban működött: vagy zombikirálynő volt, vagy őrült anyamedve. Mintha valami sajátos mániás depressziója lett volna.

Még azelőtt eljöttem otthonról, mielőtt visszajött volna a vasútállomásra, ahová Carol nénit kísérte, ezért nem tudtam, milyen üzemmódban volt délután, de ha megint rájött az anyamedve, a végén még tényleg újból szobafogságot kapok csupán azért, mert nem vettem fel a telefont már a második csörgésre.

Felültem, és a pulcsim zsebébe nyúltam, de túl sokáig vártam: mire elővettem a telefont, a hívó már letette.

– A rohadt... – Nem akartam újabb két hetet úgy eltölteni, hogy Danielt csak a suliban látom. Kinyitottam a telefonomat, megnéztem a nem fogadott hívások listáját, miközben szurkoltam, hogy ne anyu legyen az. Amikor azonban megláttam a hívót, majd' kiesett a szemem a csodálkozástól. – Hol a te telefonod? – kérdeztem Danielt.

– Bent hagytam. Az ágyon – ásított Daniel. – Miért?

Felálltam, miközben le sem vettem a szemem a mobil kijelzőjéről. Rossz előérzet kerített hatalmába. A nyakamon felállt a szőr, izmaim pedig megfeszültek, mint mindig, amikor veszélyben éreztem magam. A telefon újra csengeni kezdett a kezemben. Majdnem elejtettem.

– Ki hív?

– Te.

Addig bénáztam a telefont, hogy kis híján kiesett a kezemből. Végre sikerült felvennem.

– Halló? – kérdeztem bizonytalanul, miután a fülemhez emeltem.

Csend.

A mobil kijelzőjére néztem, hogy lássam, nem tette-e le újra a hívó, vagy nem szakítottam-e meg véletlenül a hívást. Aztán újra a fülemhez szorítottam.

– Ööö... halló!

Még mindig semmi.

Danielre néztem, és vállat vontam.

– Valami perverz tolvaj lehet – mondtam, és már majdnem megszakítottam a hívást, amikor a telefonból furcsa zaj hallatszott. Mintha valaki a tenyerével letakarta volna a telefon hallgatóját.

– Halló! – Végigfutott rajtam a hideg, és libabőrös lett a karom.
– Ki az?

– Eljönnek érted is – mondta egy fojtott hang a telefonba. – Veszélyben vagy. Mindannyian veszélyben vagytok. Nem tudjátok megállítani őket.

– Ki az? – kérdeztem, miközben rám tört a pánik. – Hogy szerzed meg Daniel telefonját?

– Ne bízz meg benne! – mondta a reszketeg hang. – Bár igyekszik elhitetni veled, hogy megbízhatsz benne, de ne tedd!

Daniel a telefon felé nyúlt, de leráztam a kezét.

– Miről beszél? – kérdeztem.

– Nem bízhatsz meg benne. – Váratlanul sokkal tisztább lett a hívó hangja, mintha valaki elvette volna a kezét a telefon mikrofonjáról, és annyira ismerős volt, hogy kis híján megállt a szívem. – Kérlek, Gracie, most tényleg hallgass rám! Mindannyian veszélyben vagytok. Tudnotok kell, hogy... – A hang váratlanul elhallgatott, majd olyan zajt hallottam, mintha leejtették volna a mobil, aztán a hívásnak vége szakadt.

– Jude! – ordítottam a telefonba.

NAGYJÁBÓL TÍZ MÁSODPERCCEL KÉSŐBB

– Várj! – kiáltott utánam Daniel, miközben megpróbált felállni a földről. De addigra már megnyomtam a gombot, hogy visszahívjam

Daniel telefonját, és még mielőtt a mobil csengeni kezdett volna, már átvágtam a pázsiton keresztül a hátsó bejáratig. Hallottam, hogy Daniel telefonja valahol az alagsori lakásban alig hallhatóan a *Holdfény szonáta* elektromos gitárra átdolgozott változatába kezd. Természetfeletti sebességgel kerültem meg a házat, és pár másodpercen belül az alagsorba vezető betonlépcső tetején álltam.

A régi, sárga ajtó résnyire nyitva volt. Azonnal kivert a veríték. Daniel szinte kényszeresen ellenőrizte mindig, hogy bezárta-e az ajtóját. A zsanérok halkán megnyikordultak, ahogy beljebb löktem az ajtót.

– Jude! – kiáltottam be a garzonba. A telefon időközben elhallgatott, a lakás pedig sötétségbe burkolózott, de még így is láttam Daniel Converse farmerjét, ami egy nagy halom szennyes mellett hevert a padlón. A kinyitható ágy nyitva volt, de a takaró nem volt sehol, a lepedő pedig félig lecsúszott a vékony matracról.

– Gracie, várj! – jelent meg Daniel a lépcső tetején. – Lehet, hogy nem is a bátyáddal beszéltél.

– Dehogynem. Bármikor felismerném a hangját. – Apám halálbüntetés terhe mellett megtiltotta, hogy Daniellel kettesben maradjak a lakásában, mégis beléptem az ajtón. – Jude, itt vagy?

– Nem úgy értettem – sántikált le a lépcsőn Daniel. – Hanem, hogy lehet, hogy Jude nem a *bátyád* volt, amikor hívott. Lehet, hogy a farkas hatása alatt volt.

Danielnek ismét igaza volt, és megborzongtam, amikor belegondoltam, miket tett a bátyám, amikor a farkas hatása alatt volt. A karomon lévő félhold alakú sebhely viszketni kezdett, mintha csak ezekre az emlékekre szeretne volna felhívni a figyelmemet. Mégis tudnom kellett, itt van-e Jude. Amikor beléptem a lakásba, a szívem gyorsabban kezdett verni.

– Jude? – kérdeztem, miközben fel-le kapcsoltam a villanyt. Semmi sem történt.

A lábam a szívverésem ütemére vitt előre, egyre beljebb és beljebb. Izmaim megfeszültek, inaimban szúró fájdalmat éreztem, mintha az egész testem felkészült volna, hogy meneküljön vagy harcoljon, ha kell.

Elmentem a kanapé mellett, a gyűrött lepedőt fürkészsze, mivel Daniel azt mondta, ott hagyta a telefonját. Daniel a fürdőbe nyitott be, és óvatosan körülnézett a kis helyiségben. Hallottam, hogy kinyit majd becsuk néhány szekrényajtót, majd elhúzza a zuhanyfüggönyt. A bizsergő fájdalmat már az ujjaimban is éreztem, és még jobban megszorítottam a telefonomat. Aztán újra tárcsáztam. Először a saját telefonomban hallottam meg a kicsengést jelző hangot, aztán Daniel telefonja is megszólalt. A hang először halk volt, de aztán egyre hangosabb, és egyre közelebről hallottam.

Megpördültem, és ösztönösen a hang felé fordultam, majd ugrásra készen leguggoltam. Felmordultam.

– Hé, Gracie! – szólalt meg Daniel. Elém állt, és kezét megadóan a magasba emelte. A telefon ott volt az egyik kezében. – Csak én vagyok az. A mobil bent volt a fürdőben.

Ráugrottam, és átkaroltam a nyakát.

– Szent szar, már azt hittem, hogy... hogy... – Visszafojtottam a lélegzetemet, majd a mellkasomhoz szorítottam a holdkő nyakláncot, és vártam, hogy a feszültség lassan elszivárogjon a tagjaimból. Nem is tudtam igazából, mire számítottam, amikor megfordultam. Egy vérfarkasra, telefonnal a pofájában? Előbbi reakciómat hirtelen nevetségesnek éreztem.

– Semmi baj – simított végig Daniel ujjával a hajamon. – Nincs itt senki.

– De *volt* – feleltem. – Hacsak nem te szoktál zuhanyzás közben telefonálni.

– Próbáld használni a képességeidet, akkor meg tudod mondani, itt volt-e! – mondta Daniel. – Használd az érzéseidet, ahogy mutattam!

Ugyan nem reménykedtem abban, hogy tényleg menni is fog, de mély levegőt vettem, a levegőt a szájpapdásom hátsó részéhez szív-
tam, és megpróbáltam hagyni, hogy betöltse az érzéseimet, ahogy az elmúlt hónapokban Daniel már legalább tucatszor elmagyarázta. Képesnek kellett volna lennem arra, hogy megérezsem a bátyám szagát. Megpróbáltam elnyomni Daniel mandulaszerű ízét és illatát, és a lakásban mindig jelenlévő halvány olajfestékszagot. Aztán dühös sziszegéssel kieresztettem a levegőt.

Daniel reménykedve nézett rám.

Megráztam a fejemet. Megint nem sikerült.

– Semmi baj – mondta Daniel. – Majd belejössz. Csak időre van szükséged. – *Mindig* ezt mondja.

– Igen, tudom. – Reméltem, hogy nem fog újra bele a szokásos dumába az egyensúlyról, meg hogy milyen jól haladok, és hogy néhány urbatnak *évekbe* kerül, hogy kifejlessze a képességeit. – Egyébként sem emlékszem a bátyám szagára, arról nem is szólva, hogy még sosem kóstoltam.

Daniel elmosolyodott. *Az elterelés bevált.*

Elvettem tőle a telefont, és az *emberi* szemem képességeit felhasználva próbáltam meg valamilyen jelet találni rajta. A telefon borítása meg volt repedve, mintha leejtették volna. Meglepő volt, hogy még mindig működik. Megnéztem, mennyi rajta az idő, aztán azt, mikor hívtak róla utoljára.

– Biztos, hogy erről hívott. – Kirázott a hideg. – Itt volt bent, miközben mi odakint üldögéltünk.

– És mit mondott? – kérdezte Daniel.

– Azt, hogy veszélyben vagyok. Hogy mind veszélyben vagyunk. Azt mondta, hogy „el fognak jönni értetek”, és hogy nem tudom megállítani őket. És azt is mondta, hogy ne bízzak meg senkiben... – Beharaptam az ajkamat, és egy pillanatig haboztam.

– Nem tudom, de azt hiszem, rád gondolt.

Daniel karba tette a kezét.

– Ezek szerint nem változott meg a véleménye rólam. – Sötétbarna szemébe aggodalom költözött.

Eltűnődtem, vajon ugyanarra gondol-e, amire én, hogy talán Jude más szándékkal tört be a lakásába. Talán Jude azt hitte, hogy Daniel egyedül, kiszolgáltatottan van otthon. Csakhogy ennek nem volt semmi értelme. Ha meg akarta volna támadni Danielt, a jelenlétem nem akadályozta volna meg benne. Hiszen azelőtt sem jelentettem számára akadályt.

– Mászt nem mondott? – kérdezte Daniel.

– Nem. A hívásnak vége szakadt. Azt hiszem, leejtette a telefont. Idegesnek tűnt. Talán remegett a keze. – *Vagy éppen akkor kezdett átváltozni.*

– Szerinted csak szívatni akart? – kérdezte Daniel. – Talán csak szórakozik veled. Sose akarta, hogy összejöjjünk.

– Nem tudom. – Ránéztem a kezemben lévő telefonra. – Még ez is lehetséges. De valahogy nem logikus, hogy pusztán egy rossz tréfa kedvéért térjen vissza... Biztosan volt rá más oka is.

Talán csak új farkasösztöneim kerekedtek bennem felül, vagy valamilyen testvérkapcsolat lehetett, de valami mélyen, legbelül azt mondta, hogy Jude-nak igaza van. Mindannyian veszélyben vagyunk. Csak azt nem tudtam, nem ő-e az, akitől félnünk kell.

Második fejezet

Bizalom vagy kétely

OTTHON, HÚSZ PERCCSEL KÉSŐBB

Daniel ragaszkodott hozzá, hogy hazaúton végig ott jöjjön mögöttem vadiúj – vagy legalábbis számára új – motorján. Lassan vezettem a Tölgyparkból hazáig vezető néhány mérföldes úton, és menet közben jól megnéztem az utcákat. Minden gyalogosnál lelassítottam, ez azonban nem fordult elő gyakran, mivel már tíz óra elmúlt.

Újra és újra megpróbáltam felhívni apa mobilját, de csak az üzenetrögzítő jelentkezett. Mi értelme volt mindenkinek mobilt venni, hogy elérhessük egymást, ha ő mindig elfelejti feltölteni a sajátját?

– Hívj fel! – hagytam meg mindig ugyanazt az üzenetet. Mivel belegondoltam, mennyi időt ölt apa az elmúlt hónapokban abba, hogy megtalálja Jude-ot, nem akartam, hogy az üzenetrögzítőről tudja meg: Jude visszajött. Ez olyan dolog volt, amit csak akkor mondasz meg valakinek, ha személyesen ott áll előtted – na, jó: ül.

Amikor kinyitottam a lakásajtót, az első szó, ami az elém táruló jelenetről eszembe jutott, a „káosz” volt. A nappaliból kihallatszott a tíz órakor kezdődő híradó, mintha valaki teljes hangerőre kapcsolta volna, hogy a műsorvezető túlüvöltse James hisztérikus ordítását, aki a lépcsőn álló Charity szorításában csapkodott és

rugdosott. Úgy néztem, Charity éppen fel akarta vinni a szobájába, de James olyan erőteljesen tiltakozott, hogy bármelyik pillanatban mindketten leeshettek volna a lépcsőn.

A zajok mintha tízszeres hangerővel visszhangzottak volna a fejemben. Megrándultam, és a fülemre tapasztottam a kezem. A szuperhallásom a lehető legjobb alkalmat választotta ki arra, hogy megmutatkozzon.

– Mi folyik itt? – kiabáltam túl a lármát. – Két órával ezelőtt letettem Jamest. – Addig nem mentem el, amíg biztos nem voltam abban, hogy James elaludt, és Charity nekiült a házijának. Most, hogy apa nem volt itthon, ez volt a legkevesebb, amit megtehettem.

– Nem tudom. Egy órája felébredt, azóta üvölt – mondta Charity, miközben alig tudott elhajolni James egyik csapása elől. – Aztán sikerült megnyugtatnom, de amikor vissza akartam vinni a szobájába, megint belekezdett az ordításba. Azt hiszem, azt álmodta, hogy valaki van az ablakánál.

Daniellel aggodalmas pillantást váltottunk. Daniel bólintott. James valószínűleg nem csupán álmodta, hogy figyelik.

– Jaj, James! Hagyd abba! – kiáltott Charity, amikor James megfeszítette magát, és a lábával rugdalni kezdett. Alig tudta megtartani, majdnem leejtette a lépcsőn.

– Majd én átveszem – csusszant be mellettem Daniel az ajtón, és kivette Jamest Charity kezéből. – Nyugi, klambó! – mondta, és a csípőjére ültette. James csaknem azonnal elhallgatott, aztán remegő kezekkel átkarolta Daniel nyakát. Daniel volt az ő hatalmas megmentője, és James a rugdalózóban kifejezetten picinek tűnt Daniel erős karjában. Akaratlanul is eszembe jutott, hogyan kapta el Daniel, amikor a szomszédos erdőben lezuhant egy majd' húsz méter magas szikláról.

– Mit szólnál hozzá, ha olvasnék egy mesét? – kérdezte Daniel, és orrát James arcához nyomta.

James bólintott, és megdörgölte duzzadt, vörös szemét.

– Jó lesz az *Ahol a vadak várnak*? Szeretem benne azt a farkasruhás fiút. – Az *Ahol a vadak várnak* James kedvenc könyve volt. Danieltől kapta hat hónapja, a második születésnapjára. De James megrázta a fejét.

– Ne azt! Attól félek. – Megremegett a szája. Valami alaposan megijeszthette.

– Mit szólsz akkor *Micimackó*hoz? – Daniel a vállára vette Jamest, és rám nézett. – Majd én lefektetem.

– Köszí – mondtuk Charityvel kórusban.

Néztem, ahogy Daniel felviszi Jamest a lépcsőn, miközben Fülest utánozza – ilyenkor a hangja leginkább Marlon Brandóéra emlékeztetett. Hogyan lehetséges őt *nem* szeretni? És miért gondolja még mindig Jude, hogy megbízhatatlan?

– Végre! – morogta Charity. – Még három oldal hátravan a mattekázimból.

– Bocs – mondtam. – Ha tudtam volna, előbb hazajövök.

– Semmi baj – mondta Charity, miközben ujjával a lépcsőfeljáró egyik fa oszlopának faragását követte. – Egyébként sem neked kéne foglalkoznod Jamesszel. – Lenézett az előszobába a nappali felé. – Nem tudnád rávenni anyut, hogy kapcsolja ki a tévét? Így nem tudok odafigyelni.

– Megint zombi?

Charity bólintott.

Persze sejthettem volna, hogy egy nap Carol nénivel igazán nem javít semmit anyu állapotán. Carol néni ugyan néhányszor eljött „segíteni”, miután apa elment, de rosszindulatú megjegyzései arról,

hogy a Divine család mégsem olyan tökéletes, mint amilyennek látszik, hamar felbosszantották az embert.

– Kíváncsi vagyok, most meddig fog tartani – mondta Charity, és felfelé indult.

Mély levegőt vettem, és a nappali felé indultam. James közben abbahagyta a sírást, sőt, még mintha nevetést is hallottam volna a szobája felől, de a tévé még mindig teljes hangerővel üvöltött. Szinte lüktetett a fejem, amikor a készülék mellé léptem. Akkor vettem fel a távirányítót, amikor a bemondó éppen egy új hírt olvasott fel.

A riporter egy rendőrségi szalaggal elkerített terület előtt állt, mögötte egy ékszerüzlet – a Családi ékszerüzlet –, amely mellett jó néhányszor elmentem már, amikor a régi városrészben jártam.

– Az elmúlt két napon két ékszerboltot is kiraboltak fényes nappal – mondta a riporter. – De mivel egyik vakmerő bűnténynek sincsenek szemtanúi, a rendőrség tehetetlen. Mindkét bolt alkalmazottai azt állítják, hogy leütötték őket, és nem láttak semmit, és mindkét boltot tökéletesen kirabolták és lerombolták csupán néhány perc leforgása alatt. A biztonsági kamerák egyik helyen sem rögzítettek semmit, a hatóságok azt gyanítják, hogy még a bűntények előtt valamilyen módon kikapcsolták őket.

A képernyőn egy asztal mögött ülő, feltupírozott hajú, kövér műsorvezető tűnt fel.

– Ejha, Graham! – szólalt meg. – Ezek a rablások félelmetesen ismerősnek tűnnek, nem?

– De igen – felelte a riporter. – Valószínű, hogy ez a két rablás annak a bizarr és megmagyarázhatatlan rablás- és lopássorozatnak a része, amelyekről már az elmúlt hónapokban is beszéltünk. De úgy tűnik, a rendőrség ugyanolyan tanácstalan, mint mindenki más.

– Érdekes – mondta a műsorvezető. – Talán aggódnunk kellene, hogy a Markham utcai rém a szervezett bűnözés útjára lépett...

Lejebb vettem a hangerőt, így nem hallatszott annyira, ahogy a műsorvezető a saját gyenge poénján nevet. Én sosem találtam viccesnek a Markham utcai rémet, különösen nem most, hogy tudtam, micsoda... vagy talán inkább: *kicsoda*. Anya nem tiltakozott a hangerő miatt: pislogás nélkül bámulta a képernyőt, ahol járókelőket kérdezgettek a titokzatos rablásokról. Szeme egyik arcról a másikra ugrott, ahogy a tömeget fürkészte. Tudtam, kit keres közöttük.

– Anyu! – Felvettem az üres borospoharat és a tányér hideg paradicsomlevest a kanapé előtt álló dohányzóasztalról. – Nem ettél semmit. Akarod, hogy főzzek valami mást?

Anya kissé elhajolt, hogy a lábamtól láthassa a tévét.

– Apa azt mondta, hogy hívjam fel Connors doktort, ha megint nem eszel.

Még csak nem is pislogott.

Alig bírtam visszafogni magam, hogy ne beszéljek neki Jude hívásáról. Arról, hogy itt van a közelben, a Rose Cresten. Hogy beszéltem vele. Hogy amíg ő a tévét nézte, hátha meglátja, talán éppen a másik fiának az ablaka előtt állt.

De éppen ez az utolsó gondolat állított meg. Nem tudtam, miért jött vissza Jude. Nem tudtam, mit akar. Nem tudtam, hogy ember-e most, vagy inkább egy rém, aki betekint egykori családjá ablakán. És nem tudtam, vajon visszajön-e a mai este után. Amit viszont tudtam, azt pedig éppen hogy nem volt szabad megtudnia anyunak – legalábbis egyelőre nem.

Anya újra a távirányítóért nyúlt, és újra feljebb vette a hangerőt. Elvitettem a tányérját a mosogatóhoz, aztán kiöntöttem a levest, és

néztem, ahogy a dermedt piros lé lassan elszivárog a lefolyón. Aztán kiöblítettem a tányért, majd a többi edénnyel folytattam. Olyan forró vizet eresztettem a mosogatóba, amelyet csak tudtam. Ugyan nem tudtam, miért, de jólesett, ahogy a forróság elnyelte a kezeimet, miközben az edényeket tisztítottam. Amikor anyu zombi üzemmódban volt, mindig jólesett valamilyen plusz érzés – mint ha egyszerre érezném mindkettőnk fájdalmát.

Miközben az egyik lábost sikáltam, magamban azon imádkoztam, hogy anyu senkit se lásson a hírekben, aki Jude-ra hasonlít. Ilyenkor ugyanis felpörög, felhívja apát, és elküldi abba a városba, államba, sőt, országba, ahol látni *vélte* a fiát. És apa megy, ahogyan csaknem két hete is tette, hiszen talán most *tényleg* Jude lesz az. Talán *tényleg* megtalálta, és végre hazahozhatja.

Amikor anyu először hitte, hogy Jude-ot látja a tévén, még én is reménykedtem. Egész éjszaka ott virrasztottam mellette az ablaknál, miközben apa Jude-ot kereste. Amikor azonban hazajött – egyedül –, úgy éreztem, mintha Jude újra itthagyt volna bennünket. Anya egy egész hétig nem evett, egészen addig, amíg meg nem látta azt a CNN közvetítést egy kaliforniai gyártűzről, amikor ismét úgy vélte, Jude-ot látta a háttérben. De ez is csalókéának bizonyult, és ahogy apa egyre többször nem volt itthon, anya egyre rosszabbul lett.

Amikor apa harmadszor indult anya vad ötleteinek a nyomába – ezúttal egy yellowstone-i medvetámadás apropóján, ahol egy sötét hajú fiúról azt állították, hogy megmentette egy kislány életét –, dühös lettem. Karba tett kézzel beálltam az ajtó elé, és nem akartam hagyni, hogy apa elmenjen. Ő azonban megfogta a kezem, és leült velem a verandán.

– Ugye ismered a jó pásztor példázatát, Grace?

Megráztam a fejem, bár ismertem. De túl szomorú voltam ahhoz, hogy beszéljek.

– A Biblia azt mondja, hogy a jó pásztor, ha száz bányája van, és elveszít egyet közülük a pusztában, elhagyja a kilencvenkilencet, hogy megtalálja azt az egyet.

– De ez nem azt jelenti, hogy a többi a farkasok prédájának veti? – kérdeztem.

Apa felsóhajtott.

– Ugyanezt megtettem Danielért, segítettem neki, mindennek ellenére. *Té* is ugyanezt tette. Most tartozunk annyival a bátyádnak, hogy érte is megtegyük.

Ezzel nem tudtam vitába szállni.

Apa megszorította a kezemet.

– Egyébként is biztos kezekben hagyom a családomat – mondta, majd felkelt és elment.

De most egyáltalán nem éreztem magam olyan nagy biztonságban. Mert hát mi van olyankor, amikor az elveszett bányát visszajön, a jó pásztor meg nincs sehol? Sőt, mi van, ha ez a bányát egyáltalán nem bányát?

Mi van, ha valójában *ő* a farkas?

KÉSŐBB

Már csaknem végeztem, amikor Daniel lejött a konyhába.

– James végre elaludt. – Megsimította a kezem, majd felvett egy konyharuhát, és eltörölgette a szószos tálat.

– Kösz – mondtam, és egy frissen elmosogatott csészét nyomtam a kezébe.

Amikor meglátta a kivörösödött kezemet, ráncba szaladt a homloka.

– Jobban kellene vigyáznod magadra.

A kezemre néztem, aztán becsuktam a szememet, és a fájdalom elmúlására koncentráltam. Vártam néhány másodpercet, de amikor kinyitottam a szemem, a bőröm ugyanolyan vörös volt, és fájts is. Nem lepődtem meg.

– Le kell fektetnem anyut – mondtam, és a nadrágomba töröltem a kezemet.

– Szeretnéd, ha maradnék? Hátha Jude... visszajön. Alhatok a kanapén.

Bármennyire is jobban éreztem volna magam, ha Daniel maradt volna éjszakára – majdnem olyan volt, mintha apa lenne itthon –, mégis tudtam, hogy nem maradhat.

– Anya teljesen kiakadhat tőle – mondtam.

– Hm. Igazad van.

– Persze, az sem biztos, hogy ez rossz lenne. Legalább kiváltana belőle valamilyen reakciót. – Örültem, persze, hogy nem kaptam újabb szobafogságot, amiért csak a tízórai hírek kezdete után értem haza, de bármennyire is utáltam, amikor anya előadta az őrült anyamedvét, még mindig jobb volt, mint a mostani zombizás.

Daniel arcán gonoszokás mosoly futott végig. A kezemet óvatosan a kezébe vette, és megcsókolta. Pillantása, ahogy kivörösödött kezemet csókolva rám nézett, elgyengítette a térdemet, és egy pillanatra azt kívántam, bár csak még mindig a fűben hevernének együtt.

– Nem jó ötlet – mondtam, és kivontam a kezemet a kezéből.
– Ha anya magához tér, egész életemre szobafogságra ítélt.

– Ahogy óhajtod – mondta Daniel, és eltörölgettet még egy csészét. – Segítek befejezni, mielőtt elmegyek.

Felsóhajtottam. Tudtam, hogy amint távozik, a házat üresnek és hidegnek fogom érezni. Minden zajra össze fogok rándulni, és minden perc egy évig tart majd, míg el nem alszom.

– Olyan jó lenne, ha legalább apa itthon lenne... Bár azt hiszem, ő sem lenne képes megvédeni minket.

Daniel összeráncolta a homlokát, és letette a csészét. Testsúlyát a rossz lábáról áthelyezte a jó lábára.

Váratlanul elszégyelltem magam.

– Nem rád gondoltam. – Vizes kezemet a vállára tettem. – Nem azt akartam mondani, hogy te nem tudsz többé megvédeni minket. Magamra gondoltam. Komolyan.

– Semmi baj. Tudom, hogy nem vagyok rá képes, Grace. Ez az egyik mellékhatása annak, hogy elveszítettem a különleges képességeimet.

– De még mindig erős vagy. Még meg tudnád...

– Nem – nézett rám Daniel végül. – De te képes leszel rá... egyszer majd. Tudom. Majd ráébredsz...

– Attól félek, hogy ez az *egyszer* túl későn jön majd el. Azt hiszem, Jude azért hívott, mert a segítségemre van szüksége. – Lenéztem kivörösödött kezeimre, amelyek nem akartak meggyógyulni. – De semmihez sem vagyok elég erős.

– Grace, te vagy az egyik legerősebb ember, akit csak ismerek. Annak kell lenned, hiszen képes voltál megmenteni engem, mégpedig nem akárhogy. *Bármikor* lehet belőled hős. – Lehalkította a hangját, és anyura nézett, mintha attól félt volna, hogy észrevesz minket. – És az erő ott van a kezekben. Meg fogjuk találni a módját, hogyan kaparintsuk meg és tartjuk kordában. Csupán egy kis időre, türelemre és egyensúlyra van szükséged, és munkára tudjuk fogni. Talán kezdetben túlzottan erőltettük. Talán lazábban kellene vennünk. Talán több időt kellene szánunk rá...

– De mi van, ha nincs több időnk? Mi van, ha Jude-nak igaza volt? Mi van, ha valaki tényleg el akar kapni minket? – Most először

hagytam, hogy a félelem komolyan megérintsen, de a súlya szinte maga alá temetett. – Mi van, ha most lenne szükségem az erőmre?

Daniel belemarkolt a hajába, és dühösen megrántotta.

– Nem tudom, mit vársz tőlem, Grace. Mit csináljak? Nem tudlak gyorsabban kiképezni. Te is tudod, hogy nem lenne biztonságos. Nem hagyom, hogy a farkas uralkodjon rajtad.

– Nem arról van szó, hogy a farkas uralkodjon rajtam, Daniel. Én sem azt akarom... Jaj, én magam sem tudom, hogy mit akarok! Talán megállítani az időt. Valami varázslatot, amitől gyorsabban megtanulok uralkodni a képességeim felett. Nem tudom.

– Én sem – emelt fel Daniel egy újabb tálat a szárítóról, majd azonnal vissza is tette. – Még mindig azt hiszem, Jude csak szóra-kozik veled, Grace. A farkas valószínűleg kifejezetten élvezi, hogy olyan embereket kínozzon, akiket *valaha* szeretett. – Daniel erősen megnyomta a „valaha” szót.

Én azonban nem akartam elhinni. Daniel akkor is szeretett, amikor eluralkodott rajta a farkas. Akkor is kereste a módját annak, hogyan térhetne vissza a családjához. És azt akartam hinni, hogy Jude-ban ugyanez zajlik. Meg kellett adnom neki is az esélyt. Mélyen magamban hinni akartam abban, hogy nem valami buta vicc volt a ma esti, hanem tényleg figyelmeztetnie *kellett*. Hogy még mindig a bátyám akar lenni.

– Nem hallottad az aggodalmat Jude hangjában – mondtam. – Inkább segélykiáltásnak hangzott az egész.

Daniel megrázta a fejét.

– Bárcsak meg tudnám találni! Akkor megtudhatnám, mi a fenét akar, vagy megállíthatnám azt az illetőt, aki állítólag el akar kapni minket. De most nem én vagyok a szuperember.

– De nem is én – morogtam.

Rám nézett. Sötét szemében szomorúság csillant, de nem szólt meg. Néhány hosszú percig mindketten hallgattunk. Anyu most a többi csatorna híreit nézte felvételtől, de azok csaknem teljesen megegyeztek a korábbi sztorival. Láthatatlan banditák. Szörnyű tettek fényes nappal. Sőt, egy újabb buta vicc arról, hogy a Markham utcai szörny a szervezett bűnözés útjára tért...

– Megbántad? – kérdeztem végül Danieltől. Ez volt az a kérdés, amelyet már hónapok óta visszatartottam magamban. A kérdés, amely minden alkalommal az eszembe jutott, amikor Daniel megpróbált lépést tartani velem futás közben, vagy fájó térdét szorongatta egy-egy küzdelem után. – Bánod, hogy meggyógyítottalak? Nehéz lehet a képességeid nélkül élni. – És nehéz lehet nézni engem, ahogy a sajátjaimmal küszködöm. Ugyanúgy, ahogy akkor küszködöm, amikor egy új festési technikát tanít, és érzem, ahogy visszafogja magát, nehogy átvegye tőlem az ecsetet, és megcsinálja helyettem. De sosem tette. A jó tanárok sosem tesznek ilyet.

– Nem – felelte Daniel. – Néha ugyan hiányoznak, de nem bánom, hogy megtetted értem. Neked köszönhetem, hogy itt lehetek. Hogy újra teljes ember lehetek. Nem lennék képes visszamenni oda, ahol voltam, nem lennék képes elviselni újra azt, hogy bármikor kitörhet belőlem a szörny. Inkább a halál... – Daniel elgondolkodott. Majd egy pillanat habozás után megszólalt. – És te? Te bánod? Megbántad, hogy megmentettél? – A hangjából hallottam, hogy ő is érleli már egy ideje magában ezt a kérdést.

Lenéztem a mosogatóba. A buborékokból csupán olajos réteg maradt a koszos víz tetején.

– Néha szinte azt kívánom, bárcsak visszamehetnék, és megállíthatnám Jude-ot, hogy ne fertőzzön meg ezzel az átokkal. De aztán mindig leállítom magam, mert tudom, hogy ha ezen múltott,

hogy megmentsem a lelkedet, akkor semmit nem változtatnék azon, ami akkor éjjel történt. Azt a részét nem bánom. Azt a részét semmiért sem adnám. Hogy megmentettelek. Hogy meggyógyítottalak. Még akkor is ezerszeresen megérte, ha én megfertőződtem. – Az egyik ujjammal belenyúltam a víz tetején úszó anyagba. – Csak szerettem volna, ha Jude-dal másképp alakulnak a dolgok, tudod? Bárcsak tudnám, miért is jött vissza! – Felsóhajtottam. – És azt is kívánom, hogy ha már megfertőződtem ezekkel a képességekkel, legalább tudjam őket rendesen használni. Arra használnám őket, hogy Jude-on segítsek.

Elfordultam Danieltől, belenyúltam a piszkos vízbe, és kihúztam a dugót. Jó lett volna, ha ismét érzem a forróságot a bőrömön, de a beszélgetés alatt kihűlt a víz. Meleg érintést éreztem a vállamon: Daniel fogta meg a karom, nem messze attól a ponttól, ahol a félhold alakú sebhely lapult a ruhaujj alatt. Amíg nyugtató mozdulatát meg nem éreztem, nem is vettem észre, hogy a seb már egy ideje fájdalmasan lüktet. Daniel keze még egy darabig ott nyugodott, aztán elvette, és újra törölgetni kezdett.

Daniel egészen addig maradt, amíg rendbe nem raktuk a konyhát, és anyu végig nem nézte az összes felvett hírműsort. Az ajtónál elköszöntem tőle, de abban a másodpercben, hogy távozott, a ház üressé vált. Tudtam, hogy így lesz. Bezártam az összes ajtót és ablakot, aztán lekapcsoltam a tévét, és anyut elküldtem lefeküdni. Amikor egyedül maradtam a szobámban, újra megpróbáltam felhívni apát. Most azonnal az üzenetrögzítő jelentkezett.

– Jude itt volt, apa – mondtam végül a gépnek. – Itt, a Rose Cresten. Gyere haza! Kérlek! – Aztán csak hallgattam a semmit a vonalban, amíg végül az üzenetrögzítő pittyentett egyet, majd bontotta a vonalat.

A mobilomat továbbra is a kezemben tartva ellenőriztem az ablakomon a zárat, és észrevettem, hogy a Corollában, amit a ház előtt, a járdaszegély mellett parkoltam le, halványan ég a belső lámpa. Átlestem a zsalu réseit között, és láttam, hogy Daniel ül a hátsó ülésen. Onnan, ahonnan néztem, úgy látszott, mintha olvasás közben elaludt volna.

A délután nem egészen olyan simán alakult Daniellel, ahogy akkor képzeltem, amikor felajánlotta, hogy nézzük meg együtt a meteorhullást. De most, hogy láttam őt a ház előtt, hogy tudtam, itt van a közelemben, biztonságérzettel töltött el, átmelegítette a szívemet, mintha soha semmi nem választhatna el minket egymástól.

Kinyitottam a telefonomat, és küldtem egy SMS-t Danielnek: „Szeretlek.”

Amikor bemásztam az ágyamba, a telefonom üzenetet jelzett tőle: „Én is. Örökké.” Majd fél perc múlva egy újabbat kaptam: „Türelem. Rá fogunk jönni. Talán, ha apád hazajön, tudni fogja, mit tegyünk.” Aztán megint egyet: „Hiszek benned.”

Aztán majdnem két teljes perccel később, mintha csak akkor jutott volna eszébe, jött a következő: „Kérlek, ne próbáld meg egyedül megtalálni Jude-ot! Jó?”

„Jó” – üzentem vissza.

Nem mintha tudtam volna, hol kezdhethném a keresést.

Harmadik fejezet

Összetörve

REGGEL

Nem lepődtem meg, amikor Danielt reggel már nem láttam a ház előtt. Péntekenként mindig reggeli műszakban dolgozott a Day's Marketben, még a sulis előtt. Biztos voltam benne, hogy hullá lesz attól, hogy a Corolla hátsó ülésén aludt.

Debbie Lambson, a házvezetőnő, akit apa fogadott fel, hogy Jamesre és anyára vigyázzon, amíg Charity és én iskolában vagyunk, már megérkezett. Éppen reggelit készített, amikor beléptem a konyhába. Felkaptam néhány muffint a pultról, aztán a Java Pot autós kiszolgálójához hajtottam, ahol vettem két kávét, aztán tettem egy kitérőt a Day's Market felé, abban a reményben, hogy Daniel még nem indult el a suliba.

Már azelőtt tudtam, hogy valami baj van, mielőtt megláttam volna a rendőrségi szalagokat a bolt parkolójának bejárata előtt, vagy akár a seriff kocsját a bolt előtt, az üvegajtók fölött mindig fényesen villogó, de most sötét „Nyitva” neonreklámot és a bolt mellett néhány méterre álldogáló és mutogató embereket, akik bevásárolni jöttek volna.

Éreztem, hogy feszültség lopódzik a tagjaimba, miközben leparkoltam a seriff mögé. Akaratlanul is eszembe jutott az az éjszaka alig tíz hónappal ezelőtt, amikor egy hasonló jelenetbe futottam

bele ugyanitt. Azon a szörnyű éjszakán majdnem elveszítettem Danielt.

A karomon lévő sebhely fájni kezdett, majd képességeim feszültsége átszivárgott az izmaimba. Megragadtam a holdkövet, és elhesgettem magamtól a szörnyű emlékeket. Most azzal kell szembenéznem, ami itt vár rám.

A kávékat a tálcával együtt a kocsiban hagytam, és az üzlet utcai bejárata felé indultam. Magamban megállapítottam, milyen furcsán tisztának látszik az üvegajtó, aztán rájöttem, hogy azért, mert nincs ott. A bejárati részt üvegszilánkok terítették be. Egy pillanattig haboztam, nem tudtam, bemehetek-e, de mivel senki sem próbált megállítani, átléptem a hiányzó üvegajtó keretén. A pénztárak felől hangokat hallottam – vagy legalábbis afelől, ahol a pénztáraknak kellett volna lenniük. Az egyik pénztárat lerombolták, kettő pedig teljesen hiányzott. Mr. Day egy széken ült, és Chris Triptonnal, egy másik reggeli műszakos alkalmazottal beszélt. Daniel a közelükben állt egy seprűvel a kezében.

A bolt úgy nézett ki, mintha egy földrengés epicentrumába került volna, amely a város többi részét valamiért nem érintette. A polcok többsége úgy hevert egymáson, mint egy óriási dominósor, széttrancsírozott tartalmuk szétszóródott a földön. A padló síkos volt a törött üvegekből kifolyt levektől. A falban kosárlabda méretű lyukak voltak, a bolt közepén álló halloweeni kirakatot pedig mintha buldózerrel rombolták volna le.

– Mi történt? – kérdeztem Danieltől, amikor észrevett. – Mintha hurrikán söpört volna végig a bolton.

– Hát, valami hasonló – mondta Daniel a seprűre támaszkodva. – Valaki feldúlta az éjjel a boltot. A pénztárakat kirabolták, a hátsó irodában lévő széfet kitépték a falból, és mindent leromboltak.

– Te jó Isten! – mondtam. Még *soha* nem történt ilyesmi a Rose Cresten.

Stacey Canova lépett oda hozzánk, kezében egy üres dobozt tartott.

– Az egészben az a legfurább, hogy mindent tönkretettek, viszont az összes chipset és az összes sört elvitték.

– Ejha! Gondolom, a seriff most fiatalokat gyanúsít – jegyeztem meg.

– Csak az emberfeletti képességekkel bíró fiatalokat – mondta valaki a hátam mögött.

Megpördültem, és Mr. Dayjel találtam magam szemközt.

– Tessék? – pirultam el, és úgy rejtettem a kezemet a hátam mögé, mintha rejtegetnivalóm volna.

– Bárki is tette, emberfeletti gyorsnak kellett lennie, és olyan erősnek, mint egy bika. Azoknak a polcoknak az elmozdításához targoncára van szükség. Ezek meg csak néhány percet töltöttek idebent. Tegnap éjjel, amikor bezártam és hazaindultam, néhány sarokkal később rájöttem, hogy a garázkulcsomat a hátsó irodában hagytam. Amikor visszajöttem, már az egész helyiséget így találtam. Talán ha öt percig lehettem távol. A biztonsági kamerák pedig nem mutatnak semmit – mutatott Mr. Day a sarkokban elhelyezett kamerák felé. – A seriffel tegnap éjjel megnéztük a felvételeket, de csak sötétséget mutatnak. Pedig akkumulátorról működnek, tehát az sem zavarja őket, ha valaki elvágja az áramvezetékét. Ez nem valamelyik nyeszlett Szentháromság gimis műve.

Chris Triptonhoz fordult.

– Én mondom neked, ez valamelyik láthatatlan, városi bandita műve. Hacsak nem a Markham utcai szörny állt át a rablásra. – Mr. Day ugyanazt mondta, mint a tegnap esti riporter, bár ő nem viccnek szánta.

Stacey a szemét forgatta, de amikor Mr. Day ránézett, megrázta a fejét.

Daniel a földre nézett, és seprűjével összekotort néhány maréknyi törött üveget.

A legtöbb ember a „hivatalos” történetnek hitt, amely szerint Mr. Day unokáját, Jessicát kóbor kutyák ölték meg, és ők követték el múlt télen a többi támadást is: Maryanne holttestének megcsonkítását, James elrablását és aztán azt, ami Daniellel, Jude-dal és velem történt a parókián. Mr. Day azonban teljesen biztos volt a Markham utcai rém létezésében.

– Bárhogya is legyen, a város veszélyben van. Biztos vagyok benne, hogy a jövőben több ilyen is lesz. Az a valaki vagy valami, ami ilyen erős, nem fogja beérni egy bolt kirablásával. Jegyezzék meg a szavaimat: Rose Crest maga lesz a pokol, hacsak valaki nem tesz ellene valamit.

A hátsó irodában megcsörrent a telefon. Furcsa, vékony hangon szólt. Bizonyára a készüléket is megrongálták.

– A helyi újság ráugrott a témára – morgott Mr. Day. – Állandóan hívnak. Nem lennék meglepve, ha már ma lecsapna ránk néhány városi riporter. Olyanok ezek, mint a hiénák. Én tönkremegyek, ezeket meg csak az érdekli, milyen jó főcím lesz belőle. Amikor Jessica halála után végre leszálltak rólam, azt reméltem, nem lesz hozzájuk többé szerencsém. De most megint nem hagyják békében nyugodni szegényt e miatt az egész miatt. – Igyekezett dühösnek feltűnni, de a hangja túlságosan vékony volt, és láttam, hogy a szeme vörös a sírástól.

A telefon azonban tovább csörgött, ezért Mr. Day az irodájába indult.

– Ti ketten menjetek iskolába! – mutatott rám és Danielre.

– De segíthetnénk – feleltem.

– Nemsokára felvételiztek a főiskolára. Nem akarom, hogy emiatt baj legyen a jegyeitekkel. Te viszont – mondta Danielnek, miközben felvette a kagylót – gyere vissza iskola után! Halló! – üvöltötte a telefonba, miközben bevágta maga mögött az irodaajtót. Mr. Day tényleg nem érdemelte meg, hogy így bánjanak vele, különösen az után, ami Jessicával történt.

– Akkor talán induljunk! – Daniel átadta a seprút Chrisnek. – Az utolsó óra után azonnal jövök.

– Itt leszünk – mondta Chris olyan hangon, amiből érezhető volt, hogy legszívesebben ő is elhúzna valahová.

Daniel megfogta a kezem, és a nem létező ajtó felé indultunk. Négy lépés után éreztem, hogy valami a cipőm talpára ragadt. Elengedtem Daniel kezét, lenyúltam, majd levettem a cipőm sarkára ráragadt műanyag kártyát. Megfordítottam. Egy egyszerű, fehér kártya volt, rajta kis logó és a felirat: „A Raktár”, a másik oldalán mágneses csík. Leginkább a Java Potos törzsvásárlói kártyámra emlékeztetett, amelyet minden vásárláskor lehúztak.

Daniel megállt, és visszanézett.

– Mi az?

– Valami tagsági kártya. Hallottál már valaha egy Raktár nevű helyről?

Daniel megrázta a fejét.

Feltartottam a kártyát.

– Erről nem jut az eszedbe valami? Talán az egyik elkövető ejtette el a kártyát.

– Hm... Lehetséges. – Danielen látszott, hogy nem sok reményt fűz az ötlethez.

Stacey morogva felnevetett mögöttem.

– Olyan vagy, mint a *Scooby Dooban* szereplő kölykök – jegyezte meg. – Ne reménykedj! A vásárlók mindig elhagynak valamit, a hivatalban egy teljes doboz van tele elhagyott holmikkal, de szinte soha senki nem jön értük. A helyedben egyszerűen rádobnám valamelyik szemétkupacra.

Újra megfordítottam a kezemben tartott kártyát. Rose Cresten nagyon sok bolt volt, de egyiket sem hívták Raktárnak. *Valószínűleg tényleg csak szemét*, gondoltam, de azért mégsem dobtam el, inkább a dzsekim zsebébe tettem.

Daniel vetett rám egy kérdő pillantást, de nem szólt semmit.

ÖT PERCCSEL KÉSŐBB

Daniel a boltnál hagyta a motorját, és beült mellém a Corollába. A kocsni egész úton zörgött és morgott, bár csupán pár háztömbnyire voltunk a sulitól. Mintha csak azt akarta volna mondani, hogy nem hajlandó még egy telet kihúzni. Daniel remélhetőleg képes lesz megbütykölni valahogy, mivel mostanában, hogy anya nem dolgozott, és házvezetőnőnk is volt, igencsak szűkösen álltunk anyagilag. Azt sem tudtam, apa meddig lesz még képes Debbie-t kifizetni, nemhogy egy új autót vegyünk.

A szokásos helyen parkoltam, a parókiához közel, aztán közösen átvágtunk az iskola parkolóján. Daniel beleivott a kávéjába, és elégedett morgással jelezte, hogy jólesik neki az ital. Arca nyüzottabb volt, mint az utóbbi időben, és a haja is kócosabb volt, mint általában. A fahéjas muffint, amit a kezébe nyomtam, három harapással eltüntette, aztán megköszörülte a torkát.

– Van valami abban, amit Mr. Day mondott – jegyezte meg aztán. – Csak jó néhány különleges tulajdonsággal bíró ember lehetett rá képes ilyen rövid idő alatt. Mondjuk egy szupererős tizenéves?

Felemeltem a kezem.

– Esküszöm, ártatlan vagyok. Hacsak nem álomban rabolom ki a boltokat.

Daniel elvigyorodott, de csak egy másodpercre. Amikor azonban kimondta azt a nevet, amelyet előző viccemmel épp szerettem volna elkerülni, arca halálosan komoly kifejezést öltött.

– Jude. Minden összevág, nem? – kérdezte Daniel. – Tegnap este itt volt, a városban. Ott volt Maryanne házánál, sőt, valószínűleg James ablakánál is. Logikus, hogy ezek után Day boltjához ment.

– Mármint arra gondolsz, hogy körbejár mindenhol...? Ó! – Az iskola ajtaja előtt lecövekeltem, amint Daniel szavainak értelme eljutott a tudatomig. Maryanne háza, James ablaka, a Day's Market. Ezek azok a helyek, ahol tavaly a farkas eluralkodott fölötte. Összemarta Maryanne fagyott holttestét a verandán, aztán elrabolta a kis Jamest, hogy úgy látsszon, valaki elvitte az erdőbe, aztán beledobta Jessica holttestét a bolt mögött álló egyik konténerbe. Daniel már akkor is ott dolgozott. Mindezt azért, hogy úgy állítsa be a helyzetet, mintha Daniel lenne a szörny.

– Szerinted a farkas kényszeríti arra, hogy visszatérjen a régi bűnei helyszínére? De miért? És tényleg azt hiszed, hogy Jude képes arra, hogy egymagában így feldúlja Mr. Day boltját?

– Elnézést – szólalt meg mögöttünk egy vékony hang.

Hátranéztem. April Thomas állt mögöttünk, aki valaha a legjobb barátnőm volt. Szokása szerint úgy remegett, mint egy izgatott cocker spániel. Mindig így tett, amikor izgatott volt, megijedt, vagy valamilyen más, erős érzelem vett erőt rajta. Ez volt az egyik olyan dolog, amit kifejezetten kedveltem benne.

– Elnézést, Grace! – mondta ismét reszkető hangon.

– Igen? – néztem rá, de érzéseim vegyesek voltak: egyrészt utáltam, hogy az elmúlt tíz hónapban hozzám sem szólt, másrészt örültem, hogy legalább most kimondta a nevemet.

April egy hosszú pillantást vetett rám göndör fürtjei alól. A szája megrándult, mintha azt próbálná kitalálni, hogyan is formálja meg mindazt, amit fontosnak tartana kimondani. Végül azonban csak vállat vont, és megkérdezte, beengedem-e az ajtón.

– Nem akarok elkésni – motyogta, miközben átcusszant melletttem.

Utánanéztam, és láttam, ahogy eltűnik a zsibongóban a többi diák között. Végül Daniel megbökött, és beléptünk az ajtón.

– Tudod, mitől félek a legjobban, Grace? – kérdezte Daniel, ahogy a felsősök folyosóján lévő szekrényeink felé indultunk.

– Mitől? – néztem rá csodálkozva. Magamban még mindig April viselkedésén gondolkodtam. *Tényleg mondani szeretett volna valamit?*

– Amit néhány perccel ezelőtt mondtál. Hogy Jude egyedül nem lett volna képes feldúlni a Day's Marketet... De akár benne volt Jude abban, ami történt, akár nem, egyvalami biztos: aki tette, nem volt egyedül.

Negyedik fejezet

Felrobban a bomba

AZNAP, KÉSŐBB

A szomszédaink már nem sokkal a karácsonyi szünet után, valamikor az iskolakezdés környékén észrevették, hogy Jude elment, és anyu többé már nem a tökéletes nővér és családanya. A januári első iskolahét végére már az egész gyülekezet tudta, hogy valami nincs rendben Divine-éknél, és apa elhatározta, hogy rövid beszédet intéz a gyülekezeti tagokhoz. Szerette volna elmondani az igazat. Vagy legalábbis a vérfarkasmentes változatát, hiszen *arról* anyu maga sem tudott, ami – törekeny lelkiállapotát figyelembe véve – talán így volt a legjobb.

– Csak annyit szeretnék elmondani, hogy Jude-dal problémák voltak, és elszökött itthonról – magyarázta apu. – És hogy szeretném a türelmüket kérni, amíg a családunk valamelyest helyrerázódik.

De anya nem egyezett bele. Nem akarta, hogy az emberek megszólják a nevelését, vagy rosszat gondoljanak a családról.

– Akkor mégis mit csináljunk? – kérdezte apa.

– Hazudjunk! – felelte anya.

– Az egész városnak? – kérdeztem.

– Igen. – Előre-hátra hintáztatta magát a fotelban, miközben a tévére bámult. – Nemsokára hazajön. Megtaláljuk. És senki sem fogja megtudni, hogy baj volt.

Így január második vasárnapján apa előadta a Rose Crestieknek a „hivatalos” verziót – azaz hazudott a szószékről. Anya azt akarta, hogy azt mondja, Jude Kramer papához és mamához ment Floridába, hogy a papa gerincműtétje után segítsen nekik, és apa is hozzájuk utazik el időről időre.

De az emberek nem hülyék. Előbb-utóbb észreveszik, hogy Jude már majdnem tíz hónapja elment, és egyszer sem jött haza látogatóba. És azt is, hogy eltűnése pont egybeesik azzal a titokzatos „kutyatamadással” a parókiaán, amely után Danielt egy hétig az intenzíven kellett ápolni. Észreveszik azt is, hogy anya alig tudja apa prédikációi alatt a műmosolyt az arcán tartani, és üveges szemmel bámul maga elé, és az is feltűnik nekik, hogy apa sokkal többet „utazik Floridába” az apósáékhoz, mint amennyit otthon van.

Ami azt jelenti, hogy az emberek beszélni kezdenek.

Tudom, hogy azt, ami tavaly történt, nem lehetett volna teljesen őszintén elmondani, mégis, nem elég, hogy a pokol titkaival tisztában voltam, még arról is hazudnom kellett, hová tűnt a bátyám – ráadásul úgy kellett tennem, mintha nem tudnám, mit beszélnek a hátam mögött rólam és a családomról. Ez utóbbi persze főleg annak a szuperhallásnak köszönhető, ami a lehető legrosszabb időpontokban jelentkezett.

Sok ember őszintén kedves, mások azonban csak az arcomba mosolyognak, amint azonban úgy gondolják, hogy már nem hallok őket, rögtön pletykálni kezdenek a családomról. Általában olyasmikről suttogtak, hogy Jude drogozni kezdett, vagy hogy belépett valamilyen szektába. Vagy hogy egy olyan nyugati iskolába írárták be, ahol a problémás gyerekeket a sivatagba küldik, hogy elegendő víz nélkül próbálják túlélni a szárazságot.

– Mindig is tudtam, hogy az a fiú túl tökéletes ahhoz, hogy igazán az legyen. Bármibe lefogadom, hogy aznap este mindenki be volt állítva a parókián – hallottam egyszer Brett Johnson (Jude egyik *barátját*) a barátnőjével suttogni, amikor egy jó saroknyira voltam tőlük.

Azt is tudtam, hogy anyát örültnek nevezik, amikor azt hiszik, nem hallom őket.

Még az volt a legkevesebb, amit rólam suttogtak az iskolában. Már megszoktam, hogy az emberek mindig figyelnek és megítélnék, csupán azért, mert én vagyok a lelkész lánya. Mostanra azonban gyakorlatilag számkivetett lettem – csupán azért, mert az iskolai hokicsapat kapitányát letartóztatták és kirúgták az iskolából, amiért megtámadott. De most komolyan, sosem gondoltam volna, hogy az iskolának annyira fontos a hoki, amikor azonban elveszítették az állami bajnokságot, mindenki engem kezdett el okolni. Az a kuttyát sem érdekelte, hogy Pete Brandshaw támadott meg *engem*, és nem fordítva.

És még csak nem is válaszolhattam, hiszen normális ember nem hallja meg, ha valaki két helyiséggel odébb róla beszél. Mégis, amikor ma is úgy döntött a szuperhallás, hogy meglátogat, *kicsit* kényelmetlenül éreztem magam, amiért a pletykalánc egész más témán csámcsogott.

A Day's Market-i betörés híre gyorsan elterjedt az iskolában, amikor pedig a második órán kiderült, hogy elmarad a tesi, mivel valaki megpróbált betörni az iskolába a tornaterem ablakán keresztül, a találgatások még jobban elvadultak.

A harmadik órára teljes lett a káosz: bejelentették ugyanis, hogy a hittanórák elmaradnak, mivel Mr. Shumway, a vallástanár, nem jelent meg az iskolában.

Voltak, akik azt állították, hogy Mr. Shumway eltűnt, amikor azonban a zsihongóban voltam, elkaptam, hogy az igazgatói irodában az egyik titkárnő arról beszél, hogy Mr. Shumway ma reggel már járt az iskolában, és felmondott. Ezt nem értettem: Mr. Shumway már két hete azt ígérgette, hogy a mai órán valami nagy meglepetést fogunk látni. Ezek után szinte teljesen elhittem, amit az egyik fiú a szekrényemtől jó húszméternyire mondott a folyosón: szerinte Mr. Shumway „látott valamit” a betöréssel kapcsolatban, és annyira megrémült, hogy nem volt hajlandó visszajönni a suliba.

A negyedik órára már annyi különféle hír kapott lábra, hogy a fejemet az asztalra fektetve megpróbáltam befogni a fülemet.

– Ennyire rossz? – kérdezte Daniel, miközben beült mellém a padba.

– Jaj! Lassan hányingert kapok attól, hogy nem tudom akkor ki- és bekapcsolni ezt a szuperhallást, amikor akarom. Arról nem is szólva, amikor a fiúöltöző előtt kell elmennem, és pont rajtam van. Ahhoz képest, hogy keresztények, nagyon rondán beszélnek.

Daniel felnevetett. A nevetése okozta rezgéstől azonban szinte szétrobbant a fejem.

– Bocs – suttogetta Daniel, és megköszöörülte a torkát. – Szóval, mit gondolsz, Jude-nak van köze a tornatermi betörési kísérlethez? – kérdezte a lehető leghalkabban. – Brown, az edző azt mondta, hogy az elkövető biztosan a szomszédos infólaborból szeretne volna elvinni a számítógépeket. Szerintem viszont Jude ment oda a Day’s után.

Amikor April Thomas ellibbent az asztalunk mellett, felkaptam a fejem, de továbbment a helyiség hátuljába. Szeme ugyan egy másodperc törtrészig felém villant, de aztán habozás nélkül

Kimberly Woodruff asztala felé indult, mintha én nem is léteznék. Eszembe jutott, hogy nem is olyan régen még egymás mellett ültünk. Tavaly, amikor még harmadévesként mindketten Mr. Barlow művészeti előkészítő osztályába jártunk. Még mielőtt Daniel visszatért volna a városba, és April járni nem kezdett a bátyámmal. Attól kezdve valami megváltozott közöttünk.

– Mit gondolsz? – kérdezte Daniel.

Nem akartam elhinni, de logikusan hangzott, hogy a Day's Market után Jude az iskolához jöjjön, mivel ezt tette akkor este is, amikor Jessica Day holttestét a bolt mögé vitte: idejött a tornateremhez, hogy a karácsonyi buliban megkeresse Danielt.

Már éppen hozzáfűztem volna a megjegyzésemet Daniel ötletéhez, amikor valaki megszólított minket.

– Sziasztok! – mondta a hátam mögött olyan hangosan, hogy akaratlanul is összereztem.

Daniel és én megfordultunk. Mögöttünk Katie Summers állt, az új, brightoni cserediák. Kezében egy jó maroknyi szénceruzát tartott, amelyeket világos narancsszínű szalaggal kötött össze. A szalag leginkább melltartópánthoz hasonlított, ráadásul tökéletesen illett ahhoz a saját készítésű hajpánthoz, amellyel középen kettéválasztott haját szorította le.

– Hú, Grace! Milyen jól néz ki ma a hajad! Mindig így kellene feltupíroznod. Így tök jó borzas.

Ha más mondta volna, sunyi célozgatásnak vettem volna a szavait – különösen, mivel ma reggel csupán egy gyors copfba fogtam össze a hajamat, túl fáradt voltam ugyanis bármi máshoz –, de Katie szájából, aki tofuszendvicset és organikus búzából készült italát klasszikus ételdobozban hurcolta magával, a „borzas” kifejezeten dicséretnek hangzott.

– Hát, kösz – feleltem. Azok után, hogy a régebbi legjobb barátom szóba sem állt velem, mindig meglepett, ha a tanáraimon vagy Danielen kívül bárki más megszólított. – Te szuperül nézel ki, mint mindig.

Tényleg jól nézett ki.

Katie egyike volt azoknak a természetes szépségeknek, akik még akkor is lenyűgözően szépek, ha kékfestős krumpliszáskból varrt ruhát húznak magukra az iskolai piknik alkalmából – ahogy Katie szeptemberben meg is tette.

– Nagyon kedves vagy – mondta Katie, és sötétkék szemét Danielenre fordította. – Hali! – mondta. – Kösz, hogy kölcsönadtad a múlt héten a szénceruzádat. E nélkül nem tudtam volna időben befejezni a projektemet. – Ezzel Daniel felé nyújtotta a ceruzacsomagot. Kezén megcsillant a számtalan gyűrű. – Ezt neked hoztam.

– Tényleg? Kösz, Katie – pirult el Daniel, és megpróbálta úgy megfogni a csomagot, hogy a melltartópántszerű masnit ne érintse meg. – De hát te alig rajzoltál a ceruzámmal! Nem kellett volna ennyit adnod cserébe.

– Bármit a megmentőmnek! – mondta Katie, és rámosolygott Danielenre.

Kedveltem Katie-t, de tényleg. Az utóbbi időkben ő volt az egyetlen ember a suliban, aki nem kezelt úgy, mintha leprás lennék. És egyszer sem hallottam, hogy a hátam mögött kibeszélt volna. De az egyáltalán nem tetszett, *ahogy* Danielenre nézett. Arról nem is szólva, ahogy a véleményét kikérte a legutóbbi projektjeiről – amelyek ugyanolyan nagyszerűek voltak, mint ő maga. A szülei a nyáron Rose Crestbe költöztek, hogy a lányuk részt vehessen a Szentháromság Akadémia haladó művészeti programjában.

Daniel még mélyebben elvörösödött.

Sípcsonton rúgtam. Talán kissé túl erősen.

– Au! Szóval igazán nem kellett volna – mondta, de közben egy gúnyosan csalafinta mosolyt villantott felém.

– Majd később még dumálunk – mondta Katie. – Azt hiszem, ma van a nagy nap, nem?

Brr! Lehajtottam a fejemet az asztalra, és hallgattam, ahogy a cipője végigkopog a linóleum borítású padlón a helyiség másik vége felé. A nagy nap volt az, amire most egyáltalán nem volt energiám gondolni.

EBÉD UTÁN

A bomba akkor robbant, amikor az ötödik óra elkezdődött.

A haladó művészet dupla óra volt, a két óra között rövid ebéd-szünettel. Amikor Daniellel visszatértünk egy gyors ebéd után, Mr. Barlow megkért minket, hogy menjünk be hozzá az irodájába. Mindenki azt találgatta, vajon mikor fogja Mr. Barlow bejelenteni a nagy hírt, mivel már hetek óta furcsán viselkedett. Mialatt dolgoztunk, folyton ott szuszogott fölöttünk, megfigyelt minden egyes ecsetvonást annyira, hogy végül már egyenes vonalat sem voltam képes húzni – míg végül a remény szikrája is kialudt bennem, és biztos voltam benne, hogy a nagy nap számomra csak csalódást fog hozni.

Éppen ezért jócskán meglepődtem, amikor ráébredtem, Barlow nemcsak Danielt hívta be az irodájába.

Már April is ott volt. Amikor beléptem, karba tette a kezét, és elfordította a fejét. Katie Summers Barlow asztala mellett ült, és bár nyúzott volt az arca, mégis izgatottnak látszott. Amikor Daniel belépett mögöttem az irodába, rámosolygott, és odaintett neki.

Mr. Barlow becsukta mögötte az irodaajtót. Az asztalról felvett egy kupac fehér borítékot, és mindegyikünknek adott egyet-egyet. Amikor April megfordította a magáét, szinte felvakkantott. Amikor én megfordítottam a borítékot, gyorsabban kezdett verni a szívem, és végigfuttattam az ujjaimat a Trentoni Művészeti Intézet zöld, domborműves logóján.

Ez tényleg nagy nap volt.

De hogy a számomra is?

– Amint azt ti is tudjátok – kezdte Mr. Barlow, miután helyet foglalt az asztala mögötti széken –, a Trentonban nagyon erős a versenyszellem. A Szentháromság művészeti programja egyike azoknak a keveseknek, ahonnan a Trenton tanulókat fogad. Éppen ezért, hogy jó hírünket megőrizzem, minden évben kiválasztok néhány tanulót a haladó művészeti osztályból, akiket a legalkalmasabbnak vélek arra, hogy beadják a jelentkezésüket. Ebben az évben csak négyen jelentkezhetnek, és ezek ti vagytok.

Daniel mély levegőt vett, mintha ki akarná élvezni a pillanatot.

Én levegőt sem kaptam.

– Egy hónap múlva lehet jelentkezni. Addig le kell fényképeznetek a legjobb munkáitokat, és össze kell állítanotok egy portfóliót. Kell még két ajánlólevél – egyet majd adok én mindegyikőtöknek –, és két saját kezűleg írt esszé. A jelentkezéseket a jelentkezési határidő előtt kell beadni, vagy különben lekéstek a felvételiéről. Ez az egyetlen lehetőségetek arra, hogy felvételt nyerjeteek a Trentonba. Ne herdáljátok el!

April úgy repesett, mint egy boldog kutyakölyök. Katie szorosan magához ölelte a jelentkezési lapot. Daniel a vállamra tette a kezét, és kissé megszorított.

– Sikerült, Grace! – suttogetta, és megpuszilta az arcomat.

– Azért még korai lenne ünnepelni – mondta Barlow, és összefűzte a kezét az asztalon. Ezt általában olyankor tette, amikor a lényegre akart térni. – Trenton általában csak egy embert vesz fel évente a Szentháromságból, nagy ritkán kettőt. – Tekintete először felém és Daniel felé villant, aztán Aprilre és Katie-re vándorolt. – Azért választottalak négyötöket, mert ti vagytok a legjobbak. Ha mindegyikötök a lehető legjobb felvételi anyagot adja be, talán idén rekordot dönthetünk. – Megsimogatta gondosan nyírt bajuszát. – No, kifelé az irodából, irány a munka!

– Sok sikert, hölgyek! – mondta Katie, miután kijöttünk az irodából. – Daniel – tette a kezét Daniel karjára. – Azt szeretném, ha a legjobb képeim kerülnének be a portfóliómba. Átnéznéd őket? Mindenki tudja, hogy te vagy a legjobb.

– Öö... persze. Igen. – Daniel még egyszer megszorította a vállam, aztán követte Katie-t az asztalához.

A saját székemhez sétáltam, leültem, és egy pillanatig csak bámultam a trentonos csomagot. Mindeddig biztos voltam benne, hogy Mr. Barlow nem fog lehetőséget adni nekem a jelentkezésre – nemcsak azért, mert mostanában nem tudtam stabil kézzel rajzolni, de azért is, mert tél óta a jegyeim zuhanórepülésbe kezdtek – először azért, mert rájöttem, hogy a szerelmem egy vérfarkas, nem sokkal később pedig a bátyám kezdett ámokfutásba a városban.

Daniel naponta beszélt a Trentonról, arról, milyen jó lesz, amikor mind a ketten ott leszünk. Ő formatervező szeretett volna lenni, olyan hétköznapi műalkotásokat akart tervezni, amelyeneket az emberek a kezükbe foghattak, és megváltoztathatták velük az életüket – ez volt az egyik oka annak, hogy visszajött Rose Crestbe. Mármost amellet, hogy gyógymódot keresett a vérfarkas-átokra. Az volt az álma, hogy együtt megyünk majd főiskolára. Magunk

mögött hagyjuk a kötelező takarodókat és az emberek ferde pillanatait, elmenekülünk apja szörnnyű emléke elől, amellyel minden alkalommal szembesülnie kellett, amikor meglátogatott bennünket, hiszen régi otthona mellett kellett eljönnie.

A helyiség másik felében Katie hirtelen felnevetett. Amikor felpillantottam, láttam, hogy Daniel szokásos, félszeg mosolyával mutat éppen valamire Katie festményén. Bizonyára éppen tréfálkozott valamin, de szuperhallásom valamikor ebéd közben cserbenhagyott, így nem hallottam, mit mondott.

Katie-nek igaza volt, amikor azt mondta, hogy Daniel a legjobb. Mindannyian tudtuk, hogy simán fel fogják venni a Trentonba. Nem számított, hogy életkora alapján tavaly kellett volna végeznie. A Trenton egyik felvételi biztosa gyakorlatilag megígérte neki, hogy felveszik, ha elvégzi a Szentháromságot. Az igazi küzdelem April, Katie és közöttem volt várható, közülünk egy fogja megkapni a másik helyet az Intézetben.

Nem volt sok esélyem. April pasztellképei zseniálisak voltak, Katie pedig az akrillal bánt mindenkinél jobban. Igaz, mostanában – bár igazán a szénnel szerettem dolgozni – Daniel irányításával egyre jobban ment az olajfestés technikája is. Ebben a félévben már két A pluszt is kaptam Barlow-tól, márpedig ilyet csak akkor adott, ha valamelyik projektet kiemelkedőnek tartotta. És Barlow maga is mondta, hogy nem adott volna jelentkezési lapot, ha nem látna esélyt arra, hogy bekerüljek.

Ahogy a sokk lassan alábbhagyott, éreztem, hogy a szememet könnyek futják el, de letöröltem őket. Ugyan tényleg boldog pillanat volt ez, de sosem voltam egy síró típus.

Daniel ellépett Katie asztalától, és saját felvételi borítékját kezében tartva visszajött az asztalunkhoz. Nem kellett szuperhallás

hozzá, hogy halljam: Lana Hansen és Mitch Greyson a mögöttünk lévő asztalnál összeség. Úgy tűnt, Mitch nem ért egyet Barlow választásával. Vállat vontam, majd felvettem a borítékomat, és a biztonság kedvéért a hátizsákomba süllyesztettem.

Ötödik fejezet

Tehetlenség

PÉNTEK DÉLUTÁN

Az utolsó óra vallásanár hiányában elmaradt, és mivel az elmaradt tesióra helyett már letudtam a kötelező tanulószobát, Daniellel együtt visszamentem a bolthoz, hogy segítsék a takarításban.

Meglepődtem azon, hogy látszólag milyen keveset haladtak előre, mialatt távol voltunk, de amikor én is belefogtam, rájöttem, milyen alaposan leromboltak mindent. Csaknem az összes ablak betört, a falban szinte tátongtak a lyukak, minden egyes pultot és polcot üresre söpörtek, szinte minden eltört – úgy tűnt, csupán a használható dolgok kiválogatásához legalább egy hétre lesz szükség.

Daniel eleinte izgatottan emlegette a trentoni felvételit, megmutatta a papírt Daynek és Chrisnek, nekem pedig azt magyarázta, melyik képeket tegyem be a portfóliómba – de ahogy múlt az idő, egyre csendesebb és levertebb lett, ahogy a többiek is, és már csak arra figyelt, hogyan vágja át magát a következő félméternyi padlóterületen. A nap már rég lement, és a kuka teljesen megtelt, amikor Mr. Day hazaküldött minket aludni. Szívesen takarítottam volna tovább, de örültem a pihenésnek is: fáj a hátam, és alig tudtam lépni.

Daniellel magunkhoz vettük az utolsó néhány zsák szemetet, aztán kimentünk a hátsó ajtón át a parkolóba.

– Azt hiszem, ezekbe a kukákba nem fér több – mondta Daniel.
– Nézzük meg a McCools kukáit!

Az új kocsmá Day's parkolójának túlsó felén nyílt meg. Igazítottam egyet a karomban tartott dobozon, majd Daniel nyomába szegődtem a túloldali szemetesek felé. Szerettem volna, ha hirtelen meglep a szupererő, mert a dobozban lévő üvegek olyan súlyosak voltak, mintha téglákat kellett volna cipelnem.

– Szerinted megmarad a bolt? – Amikor a kukához értünk, le tettem a dobozt a betonra, és kinyújtóztattam a karjaimat.

A kocsmá hátsó ajtajánál, tőlünk pár méterre egy csapat fiatal gyülekezett. Fel-feltörő nevetésüket jelen állapotomban természetellenesnek éreztem.

– Fogalmam sincs – mondta Daniel, miközben az egyik szatyrot a kukába lendítette. – A biztosítás nem fedez mindent, és ha nem nyit meg újra minél hamarabb... Ha nincs bevétel, nem tud fennmaradni.

– Ez annyira nem igazságos! Nem értem, miért akarná Ju... azaz miért akarná bárki is pont Mr. Dayt megtámadni?

– Talán mert korcsokat alkalmaz – mondta mögöttünk egy ismerős hang.

Amikor megfordultam, Pete Bradshaw-t pillantottam meg. A hangozó sráccokkal együtt éppen felénk tartott. A kezében tartott cigiből vékony füstcsík szállt fel. Nyilván az után szokott rá a dohányzásra, hogy a Szentháromságból kirúgták, ráadásul még egy rusnya kecskeszakállat is növesztett. Ahogy Pete felénk indult, Daniel hal-kan káromkodni kezdett.

– Először az az idióta Mooney, most meg *te* – mondta Pete, és cigarettájával Daniel arca felé intett.

– Állítsd le magad, Pete! – mondtam.

– Számíthattál volna rá. Ha szemetekkel lógsz együtt, előbb-utóbb valaki téged is a szemétre dob.

Pete mindig belénk kötött, amikor csak összefutottunk. Amióta ugyanis kirúgták a Szentháromságból, és elveszítette a hokis ösztöndíját, az apja pedig csak egy általános főiskolát volt hajlandó fizetni neki, mindenkire haragudott.

– Hé, Pete! – kiáltott utána egyik barátja a csoportból. – Tök gáz ez a hely, öregem. Nem azt mondtad, hogy ismersz valakit, aki be tud minket vinni a Raktárba?

A Raktárba? A kabátom zsebébe dugtam a kezemet, és megérintettem azt a műanyag kártyát, amit aznap reggel a Day'sben találtam.

Pete visszanézett a haverja felé.

– Ja, Ty. Talán még egy kicsit hangosabban kellene üvöltened, hadd hallja meg mindenki, nem?

– Mindegy, húzzunk el innen!

– Szerencsétek, hogy jobb dolgom is van – mondta Pete, azzal Daniel lába elé pöckölte a cigarettáját, megfordult, és visszaindult a barátai felé.

Daniel megkönnyebbülten felsóhajtott.

Pete szerette jártatni a száját, de amikor Daniel nem reagált a szavaira, általában talált valami kifogást ahhoz, hogy odébbálljon. Tudtam, hogy hagynom kellene, hadd menjen. De nem voltam képes visszafogni magam.

– Pete, várj! – kiáltottam utána.

– Mi van? – nézett rám vissza Pete.

– Mit csinálsz, Grace? – suttogta Daniel. – Hagyd, hadd menjen! Megráztam a fejem.

– Hol az a Raktár? – kérdeztem Pete-et.

Felnevetett.

– Éppen *te* akarnál a Raktárba jönni?

– Nem tudnád egyszerűen megmondani, hogyan juthatok oda?

Fontos lenne.

Pete még hangosabban nevetett. Most már az összes barátja minket nézett. Felém lépett.

– És mit kapok cserébe ezért a kis információért? Talán itt hagyod ezt a szemetet, hogy végre egy igazi férfit fogj magadnak?

– Csak egy kérdést tettem fel, Pete. Válaszolsz rá, vagy sem?

– Én meg azt kérdeztem, mit érne meg neked a válasz.

– Fogd be, Bradshaw! – lépett mellém Daniel. – Felejtsd el, hogy megkérdezte, és kopj le!

– Vagy különben mi lesz? Mooney nincs most itt, hogy megvédje. Te meg mit tudnál csinálni?

Daniel ökölbe szorította a kezét, de nem mozdult.

– Éppen erre számítottam – mondta Pete. Félig megfordult, mintha indulna, de aztán hirtelen nekiugrott Danielnek, és teljes erőből meglökte. Daniel megbotlott, és ráesett arra a dobozra, amit az előbb tettem le a kuka mellé.

– Ne! – kiáltottam fel, és Danielhez futottam. – Jól vagy?

Fel akartam segíteni, de egy intéssel leállított. Ahogy megpróbált feltápáskodni a betonról, a fájdalomtól eltorzult az arca. Alkarján vörös vágás húzódott, és amikor megláttam a dobozból előmeredő, véres üvegdarabot, elállt a lélegzetem.

– Jézusom... jól vagy?

Ebben a pillanatban hallottam, hogy valaki a csoportból odaszól Pete-nek.

– Segítsek? – A Ty nevű srác és Pete egy másik barátja közeledett felénk a csoportból. Mindkettejüknek ugyanolyan gusztustalan

kecskeszakálla volt, mint Pete-nek, aki intett nekik, hogy álljanak oda mellé.

Vártam, hogy megfeszüljön a testem, hogy észrevegye a veszélyt, vártam, hogy képességeim beleszivárognak az izmaimba, hogy jöjjön az ismerős fájdalom – de nem történt semmi.

A rohadt életbe! – gondoltam. Nem ilyenkor kellene ezeknek a képességeknek hibernálódniuk. Most lenne rájuk szükségem.

– Verekedni akarsz? – lépett Pete Daniel elé. A két barátja kétoldalt mellé lépett. – Vagy inkább csak bokszsáknak használjalak?

– Inkább engem, mint Grace-t – mondta Daniel, és megmarkolta vérző karját.

– Honnan tudod, hogy utánad nem ő következik? – kérdezte Pete, és felemelte az öklét.

– Állj le! – ugrottam Pete felé, de Ty elkapta a csuklómat. Megpróbáltam előhívni magamban a szupererőt, és rúgtam néhányat, de a fiú csak nevetett. Amikor félrelökött, úgy éreztem magam, mint egy rongybaba.

Nekiestem a kocsmá falának, és egy pillanatra elkábultam. Aztán egy csattanást hallottam, mintha egy ököl csapódott volna valaki arcának, aztán egy súlyos test átboltott a lábamon. Amikor odanéztem, arra számítottam, hogy Daniel lesz az, de Pete zuhant a földre, pontosan az orrom előtt. Aztán egy hangosabb csapást hallottam, és a mellettem álló kecskeszakáll esett térdre mellettem, és fájdalmában összegörnyedt. Ty felemelte a kezét, és olyan gyorsan hátrált, amennyire csak tudott.

Pete felnyögött, majd megtörölte vérző orrát.

– Rohadt korcs! – mondta Danielnek, miközben lassan feltápázkodott. – Gyere! – mondta térdre rogyott barátjának. – Ne

pazaroljuk az időnket ilyen szemetekre! Menjünk! – Azzal a lábam elé köpött egy véreset.

– Jobban teszitek, ha ezentúl vigyáztok magatokra! – kiáltott még felénk Pete, miután újra csatlakozott a többiekhez. Hangos nevetésük visszhangot vert a környező épületeken, aztán nekiindultak az utcának.

Daniel nekem háttal felállt a kuka mellett. Vállán látszott, hogy nehezen kap levegőt, és kezével sebesült karját markolta.

– Ez... bámulatos volt – mondtam. – Minek neked szupererő, ha anélkül is így tudsz harcolni?

– Hát csak erre tudsz gondolni? – kérdezte Daniel. – A rohadt szupererőre?

– Tessék? – Fájtak a szavai, de megérdemeltem a letolást, túlságosan félvállról vettem az ügyet. Melléléptem, és kezemet a vállára tettem. – Bocs. Nem kellett volna szóba hoznom. Megsérültél. Hadd nézzem a kezed! Jól vagy?

– Nem – mondta Daniel, és lerázta magáról a kezem. Sebesült karját a mellkasához szorította, hogy ne lássam a sebet. – Haza kell mennem.

– Szerintem inkább a kórházba kéne menned. Elviszlek kocsival.

– Nem. Nem akarom. – A Day's parkolójában leállított motorja felé tántorgott. – Most el kell mennem.

Követtem.

– Sokkot kaptál? Nem motorozhatsz ilyen állapotban. Valószínűleg össze kell varrni a kezedet.

– Semmi bajom nem lesz. – Felült a motorjára, de a karját még mindig a pólójához szorította.

– A fenébe, Daniel! Hadd segítsék!

– Ma már eleget *segítettél* – mondta Daniel, és berúgta a motorját, majd használható kezével gázt adott, és még mielőtt válaszolhattam volna, kirobogott a parkolóból.

Vissza sem nézett. Én meg csak álltam ott leeresztett kézzel, és fogalmam sem volt arról, mi történt.

Mit értett az alatt, hogy már eleget *segítettem*?

Hiszen semmit sem tudtam *csinálni*.

ISMÉT HAZAFELÉ

Jó tíz percig ültem a parkolóban a kocsimban, és azon tanakodtam, vajon jól tenném-e, ha Daniel után mennék, hogy megnézzem, rendben hazaért-e. Utána meg rávinném, hogy jöjjön el velem az ügyeletre, hogy megnézzék a kezét. De olyan határozottan mondta, hogy nincs szüksége a segítségemre, hogy attól félttem, csak dühösebb lesz, ha hívatlanul beállítok hozzá. Talán az a legjobb, ha hagyom, hogy lenyugodjon. Majd néhány óra múlva felhívom, hogy megbizonyosodjak arról, jól van.

De ahogy beindítottam a kocsit, eszembe jutott valami. Mi van, ha Daniel nemcsak azért volt dühös rám, mert rákényszerítettem, hogy verekedjen meg Pete-tel, hanem azért nem akarta, hogy segítsek neki, nehogy a vér látványára elveszítsem az uralmammat a képességeim fölött?

Bekapcsoltam a rádiót, hogy elnyomjam büntudatos gondolataimat, és belefeledkeztem a helyi, Rose Crest-i adó hírműsorába. Éppen az iskolai betörési kísérletet próbálták összefüggésbe hozni a Day's Market-i vandalizmussal. A riporter azon tűnődött, vajon a betolakodót megriasztotta-e valami a betörési kísérlet közben, az iskolából ugyanis semmi sem hiányzott. Bár – természetesen – az iskola biztonsági kamerái sem mutattak semmit.

Kikapcsoltam a rádiót, és meghallottam, hogy a mobilom valahol a hátizsákom alján csörög. Egész délután ott lapult. Vajon kiknek a hívásairól maradtam le? Mi van, ha Jude ismét hívni próbált?

A kijelzőre néztem, és megkönnyebbülten felsóhajtottam.

– Szia, apa – mondtam a telefonba. – Megkaptad az üzeneteimet?

– Igen – felelte apa. Fáradtnak tűnt a hangja, ráadásul olyan zaj vette körül, hogy alig hallatszott, amit mond. – Mi történt?

Elmeséltem neki Jude hívását, és megpróbáltam szó szerint felidézni a szavait. Aztán elmondtam, hogy Jude Daniel apartmanjából hívott, Maryanne házának az alagsorából.

Apa egy pillanatig nem szólt.

– Itt kutatok utána, miközben végig ott volt a házunk környékén – morogta végül. Egyszerre hangzott dühösnek, meglepettnek és megkönnyebbültnek. – Történt még valami? Hallottál azóta felőle?

– Nem. – Egy pillanatig haboztam. Nem tudtam, elmondjam-e apának Daniel elméletét, de tudtam, ha tényleg segíteni akarunk Jude-nak, semmit sem szabad elhallgatnom. – Semmi konkrétat, de azt hiszem, tényleg odajött a házunk mögé. – Elmeséltem apának, hogy James látott valakit az ablakánál, aztán a Day's Market feldúlását és az iskolai betörési kísérletet.

– Daniel szerint Jude volt az. – Beálltam a ház elé a kocsifelhajtóra, és alapjáraton hagytam a kocsit, amíg apával beszéltem – nem akartam, hogy bárki is meghallja, miről beszélünk.

– Ez logikusan hangzik – mondta apa. – Beleillik a képbe.

– Tényleg? De hát miért csinálja ezt? Miért jött vissza?

– Nem tudom, Gracie. – Sóhajtott, és hallottam, hogy a háttérben a hangosbemondó bejelent valamit. Bizonyára egy vasútállomáson lehetett. – Tényleg nem tudom.

– Hazajössz?

– Nem – mondta. – Nem tudom, mikor megyek vissza.

– Tessék? De Jude itt volt! Akkor miért nem...?

– Mennem kell. Mindjárt indul a vonatom. Később majd elmagyarázom, de egyelőre nem tudom, mikor megyek haza.

Dühös lettem. Apa olyan régóta nincs itthon, én meg azt hittem, azért, mert Jude-ot próbálja megtalálni, hogy a családunk újra együtt lehessen. Erre kiderül, hogy talán éppen tőlünk próbálja távol tartani magát? Miért nem jön végre haza most, amikor olyan nagy szükségünk lenne rá?

– Rendben. Csak közben el ne felejtöd, hol laksz! – mondtam.

– Sajnálom. Amint tudok, hazamegyek. – Aztán valaki mással beszélt. – Igen, az az én csomagom. Megyek már. – Megköszörülte a torkát, és újból a telefonba beszélt. – Még valami, Gracie. Semmi esetre se próbáld meg egyedül megkeresni Jude-ot!

Morogtam valamit. Ha nem lettem volna olyan szomorú, felnevettem volna. Egyszerre volt vicces és idegesítő, hogy apa ugyanazt visszhangozta, amit Daniel. Mintha mindketten azt gondolták volna, hogy képtelen vagyok távol tartani magam Jude-tól.

– Tényleg ne tedd, Gracie! Nem tudod, mivel kell esetleg szembenézned... – Nagyot sóhajtott a telefonba. – Már elveszítettem az egyik gyerekemet. Anyád nem élné túl, ha téged is elveszítenénk.

KÉSŐBB

Amikor végül bementem, anya a kanapén aludt, miközben a tévében az esti hírek mentek. Nem próbáltam meg felkelteni, egyenesen a lépcső felé vettem az irányt. Teljesen kimerültem a nap eseményeitől, alig tudtam nyitva tartani a szemem. Már majdnem elértem az ágyamat, amikor James baba sírni kezdett a szobájában.

Eleinte csak ijedt nyöszörgést hallottam, aztán később egyre hangosabb és hangosabb lett. Benyitottam hozzá. A babaágyon ült, és a szemét dörgölte, miközben kivörösödött arcán kövér könnycseppek gördültek végig.

– Semmi baj. – A hátizsákomat ledobtam az ajtóban, és a karonba vettem Jamest. – Semmi baj, James baba.

– Nem vagyok baba! – motyogta James sírás közben. Már két és fél éves volt, és egyre határozottabban tiltakozott a család által ráragasztott becenév ellen.

– Igazad van. Te már nagyfiú vagy, ugye?

James bólintott, és a vállához bújt.

– Megint rosszat álmodtál?

– Aha – mondta, és megremegett.

– Semmi baj! – Mellékuporodtam a kiságyba, és ujjaimmal beletúrтам barna fürtjeibe. – Semmi baj! Itt vagyok. Megvédelek. Ígérem.

James a könnyek ellenére elmosolyodott, és megsimogatta az arcomat. A következő néhány percben légzése egyre egyenletesebb lett, aztán becsukta a szemét, és elaludt, miközben egyik kezével még mindig a hajamat markolta.

Néztem, hogyan süllyed és emelkedik a mellkasa, és az elmúlt huszonnégy óra eseményein gondolkodtam. Tudtam, hogy valami szörnyűség próbálja meg kis világomat darabokra tépni. A nagyváros bűnei már a mi kisvárosunkban is megjelentek. Jude itt volt, és ezüstös fényben ragyogó szemmel nézett be az öcsénk szobájába. Nem tudtam, mik Jude szándékai, és nem tudtam, mennyire keveredett bele a bolt meg a sulis elleni támadásokba, de az egésztől időnként olyan érzésem volt, mintha maga az ég akart volna rám szakadni.

Eszembe jutott, amikor Daniel azt mondta, hogy én is lehetnék hős.

Teljes erőmből kívántam, hogy igaza legyen – hogy megtarthasam azt az ígéretet, amit éppen most tettem Jamesnek. Azt kívántam, bárcsak meg tudnék védeni mindenkit, akit szeretek.

Az ajtóban heverő hátizsákomra néztem, és eszembe jutott a Trenton jelentkezési lapja, ami ott lapult benne. James ott szuszogott mellettem, ártatlanul és kiszolgáltatottan. De mi lett volna, ha nem lettem volna itt, hogy megvigasztaljam?

Ebben a pillanatban megértettem: még ha sikerül is legyőzőm Aprilt és Katie-t, és még ha fel is vesznek Daniellel együtt a Trentonba, akkor sem mehetek el.

A lehetőség, hogy a Trentonba vagy valamelyik főiskolára menjek, abban a pillanatban semmivé lett, hogy Jude elszökött itthonról, és apa világgá ment, hogy megkeresse, anya pedig egyre mélyebbre süllyedt saját mániás depressziójába. Anya állapota valószínűleg attól is tovább romlana, ha főiskolára mennék. Ki vigyázna akkor James babára? Egy részmunkaidős házvezetőnő nem tud pótolni egy anyát vagy egy nővért. És nem hagyhatom magára Charityt, hogy egyedül küszködjön az egészszel. Ő a legokosabb a családban – szinte mindig a háziját bújja –, nem lenne becsületes dolog tőlem, ha tönkretenném azzal, hogy ugyanúgy elhúzó, mint Jude.

Lehet, hogy Danielnek minden álma a Trenton volt, de ez az álom számomra egyre elérhetetlenebbé vált.

És gyűlöltem Jude-ot, amiért elvette tőlem.

Folytatódik a *Fekete bárány* története

AZ IGAZ SZERELEM ÚJRA GYILKOL...

— *R* érlek, Gracie, most tényleg hallgass rám!

Mindannyian veszélyben vagytok. Tudnotok kell, hogy... – A hang váratlanul elhallgatott, majd olyan zajt hallottam, mintha leejtették volna a mobilt, aztán a hívásnak vége szakadt.

– Jude! – ordítottam a telefonba.

Amikor Grace úgy döntött, hogy Daniel szerelmét választja, akaratlanul is kiszolgáltatta bátyját, Jude-ot a farkasnak. Grace mindenre hajlandó, hogy bátyját megtalálja, még arra is, hogy egy jóképű idegennel összefogjon, aki megígéri, hogy segít neki. De ahogy egyre közelebb kerülnek egymáshoz, úgy éled fel Grace-ben a farkas, és kapcsolata Daniellel egyre inkább széthullik.

„Ez egy olyan könyv, amelyben megvan minden, amit szeretek: egy rosszfiú, egy bonyolult szerelmi ügy és egy olyan titok, amely miatt egészen az utolsó oldalig visszafojtott lélegzettel olvastam.

Meglepetésekkel teli sötét komédia.”

— **BECCA FITZPATRICK**, a *New York Times* sikerlistáját vezető

Csitt, csitt szerzője

Tizennégy éves kortól ajánljuk

3 999 Ft

Vörös pöttyös könyvek

élményt keresőknek – p•nt neked

s o d r ó